



ВІРУЮ

ЗВЕРНЕННЯ предстоятелів Християнських Церков до християн та всіх людей доброї волі

Дорогі у Христі брати і сестри, дорогі співвітчизники, державні діячі та всі учасники громадсько-політичного життя України!

Сучасне українське суспільство проходить шлях становлення і ствердження себе як самостійного творця власної долі. На цьому шляху важливим є вибудовування стосунків між владою і суспільством таким чином, щоб кожен громадянин міг відчувати, що він є учасником громадсько-політичного і державотворчого процесу.

З кожним роком незалежного буття нашої молодшої держави зростає кількість членів нашого суспільства, яким небайдуже майбутнє України, які прагнуть брати активну участь у громадському та державному житті, хоча внаслідок дії певних негативних факторів це не завжди можливо.

Похвально, що державна влада з кожним роком все більше повертається лицем до громадян і висловлює все більшу готовність сприяти побудові в Україні громадянського суспільства. Такі процеси вселяють надію на створення в нашому суспільстві умов, які б ефективніше захищали гідність людини, допомагали їй у самореалізації. У цьому контексті християнський досвід плекання гідності людини, її звільнення від усього, що обтяжує її совість та обмежує її свободу, заважає їй жити повноцінним життям та спілкуватися з ближніми, набуває особливої ваги для суспільства.

Людина – згідно зі Священним Писанням – створена за образом і подобою Божими (Буття 1:26). Людина як «образ Божий» має гідність, якої вона не може бути позбавлена і яка в неї зберігається незалежно від її соціального чи майнового статусу, навіть незалежно від її вчинків. Це надзвичайно важливий постулат християнського погляду на людину, який перевернув античні уявлення про неї і створив основу для сучасного розуміння людини та її унікального місця серед Божих творін. Саме з цєю незмінною гідністю людини пов'язана її свобода, яку не повинна обмежувати жодна сила в світі.

Якщо «образ Божий» – це незмінна даність в людині, то «подоба» означає необхідність особистого вдосконалення, уподібнення Богові. Людина своїми вчинками може підтверджувати або заперечувати гідність, якою Бог її наділив. З цим пов'язане використання на благо або зловживання свободою – здійснення добра або зла. Критерії, за якими визначається, що є добро і що – зло, становлять основу особистої і суспільної моралі. У нашому суспільстві ці критерії сформовані на основі християнської традиції. Тому саме християнська традиція повинна мати вирішальний голос у визначенні етичних норм, на які має орієнтуватись наше суспільство.

Можливість зловживання даною Богом свободою нерозривно пов'язує категорію свободи з відповідальністю. Соціальна відповідальність полягає в тому, що людина, реалізуючи свої інтереси, покликана співвідносити їх з інтересами ближнього, сім'ї, місцевої спільноти, народу або всього людства.

Саме християнська громада споконвіку була тим середовищем, де людина вчилася використовувати свою свободу, жити гідно. Уже життя перших християнських спільнот містило елементи того, що пізніше буде назване громадянським суспільством. Розбудова первинної релігійної спільноти – це поєднання зусиль всіх її членів включаючи її провідників. Стосунки в межах християнської спільноти базуються на основі визнання в іншій людині образу Божого, а також відповідального використання власної свободи для встановлення гармонійних стосунків між членами громади.

Християни у своїй громаді розбудовують свій храм, дбають про катехизацію, євангелізацію, доглядають та допомагають тим, хто потребує опіки та допомоги, доручають своїм членам виконання обов'язків відповідно до їх умінь та знань. Так твориться самоврядна суспільна одиниця, кожен член якої бере активну участь у її житті, дбаючи про благо як кожного учасника так і цілої спільноти. А вона, у свою чергу, є активним учасником великої спільноти – усієї Церкви, де кожен учасник, окремий вірний та його спільнота, бере участь у творенні того, що необхідне для повноцінного самоврядного життя Церкви.

Людина не є ізолюваним атомом і не є абсолютно самодостатньою. Вона потребує іншої людини. Стаючи свідком нужди чи страждання ближнього, кожен покликаний присвятити себе ближньому і розділити з ним його радість і смуток. Наука називає це принципом солідарності. Будуючи свою сім'ю та інші спільноти, людина прагне, щоб ці утворення були самодостатніми. А коли ні вона, ні її маленька спільнота не здатні забезпечити своїх потреб, то разом зі своїми ближніми та з іншими спільнотами утворює структури, яким делегує право і обов'язок допомоги у забезпеченні своїх потреб. Цей принцип названо в науці субсидіарністю (допомоговістю).

Місія Христової Церкви полягає не у створенні державних чи економічних моделей розвитку, а у служінні Творцю та піклуванні про людські душі, саме тому Церква й не є байдужою до умов земного життя людини; Сам Бог так полюбив окремо взятую людину і людство в цілому, що Син Його Єдинородний втілювався, аби кожен, хто увірує в Нього, мав життя вічне. Пам'ятаючи про цю божественну істину і бажаючи людині правдивого добра, Церква невтомно нагадує про головні цінності та принципи, вшанування й утвердження яких здатне перетворити будь-яке суспільство, а особливо те, в якому закоренилися аморальність, несправедливість, корупція, безвідповідальність еліти та інші негаразди.

Ми віримо, що цінності і принципи, на яких будувався досвід Церков, здатні змінити українське суспільство. Умовою цього є пошанування ключових цінностей і принципів як з боку людини, так і з боку держави, а також усвідомлення, що свобода – це не всюдозволеність і сваволя, це відповідальність за кожний вчинок, пошана до власної гідності та гідності кожної людини, а передовсім це служіння правді, джерелом і метою якої є Сам Бог.

Звернення підписали:

ФІЛАРЕТ, Предстоятель УПЦ Київського патріархату;
ВОЛОДИМИР, Предстоятель УПЦ, митрополит Київський і всієї України;

ЛЮБОМИР (Гузар), верховний архієпископ УГКЦ;

Маркіян ТРОФИМЯК, заступник голови Конференції

Римсько-Католицьких Єпископів України;

В'ячеслав НЕСТЕРУК, Голова Всеукраїнського Союзу об'єднань

євангелістських християн-баптистів;

Михайло ПАНОЧКО, старший єпископ

Церкви Християн Віри Євангелістської України;

Леонід ПАДУН, старший єпископ

Української Християнської Євангелістської Церкви;

Сергій ДЕБЕЛИНСЬКИЙ, голова Братства незалежних церков

та місій євангелістських християн-баптистів України.



«... Разом радіють хай гори
перед обличчям Господнім, бо
Він землю судити гряде»
(Пс. 98:8-9).

Дніпропетровські християни протестують проти гей-парадів

Християни з Дніпропетровська закликали народ України стати на захист традиційних сімейних цінностей. Пастор Дніпропетровської євангелістської церкви «Перемога» Сергій Вінковський направив відкритий лист українським властям з проханням не допустити пропаганди гомосексуального способу життя і захистити інститут сім'ї.

З цієї ж метою 17 травня цього року в Дніпропетровську відзначатимуть свято сім'ї – кожен охочий зможе впевнитися, що ж таке сім'я в біблійному розумінні цього слова і чому так важливо зберегти її.

17 травня обрано не випадково – саме цього дня в Дніпропетровську заплановано проведення гей-параду, і віруючі категорично виступають проти такого заходу.

Відкриті листи християни надіслали Президенту України, Віктору Ющенку, Прем'єр-Міністру Юлії Тимошенко, міністрові освіти і науки України Івану Вакарчуку, міністрові у справах сім'ї, молоді і спорту Юрію Павленку, народному депутату України, заступнику голови політичної партії «Християнсько-Демократичний Союз» Володимирі Марущенку, головам комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Володимирі Полохалу, комітету з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту і туризму Павлу Костенку, а також в Національну експертну комісію України з питань захисту суспільної моралі.

НХС.



КІНЦЕВА ДОЛЯ ЛЮДСТВА:
коментар на Книгу
Об'явлення
Івана Богослова

→ СТОР. 3



Втеча від
кінця світу

→ СТОР. 5

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

Чарльз Шелдон

СОН



Продовження.

Початок в № 2(109) за 2008 рік.

Його тягнуло все вище, у присутність Когось такого могутнього і величного, якого він і уявити досі не міг. Тремтячи, містер Гарді став перед спокійним, грізним Обличчям Вічності, на чолі якого блищало одне слово: «Нині». Обличчя заговорило. Мова Його нагадувала ревіння тисячі океанів, але в той же час линула, мов дивовижна музика. Обличчя сказало:

– Нерозумна людино, ти зневажав Мене п'ятдесят років. Ти забув, що повинен жити для Вічності, і жив тільки для себе. До потреб інших ти ставився легковажно і байдуже. Час твоєї спокути короткий. Той, Хто керує всесвітом, призначив тобі сім днів життя на землі, щоб за цей час ти міг врятувати свою душу від погибелі. Це Я, Вічність, говорю з тобою

Роберт Гарді впав ниць перед цим страшним Обличчям і в невимовному страху почав благати:

– Сім днів! Це тільки сім швидкоплинних секунд, це ніщо! О, змилуйся, даруй мені довший термін! Сім тижнів! Сім років! І я буду жити для Тебе так, як не жив жоден смертний!

Обличчя нахилилося до нього, і містеру Гарді здалося, що воно усміхнулося. Тут він раптово прокинувся і побачив обличчя дружини, яка схилилася над ним і кликала:

– Роберте, Роберте!

Містер Гарді підвівся і сів, тремтячи всім тілом. Він пригорнув до себе дружину і поцілував її з давно забутою ніжністю. Потім розповів їй сон. Слухаючи його, дружина не приховувала подиву. Серце її стиснулося від страху, коли він сказав:

– Мері, я не можу вважати те, що приснилося, звичайним сном. Я прокинувся з твердим переконанням, що мені залишилося прожити всього сім днів.

Він говорив це настільки рішуче, що дружина здригнулася.

– Я відчуваю, що Господь кличе мене, і в мене залишається тільки сім днів, щоб зробити призначені мені справи на цьому світі.

– О, Роберте, це був тільки сон.

– Ні, Мері! Ти знаєш, я зовсім не марновірний і моя уява не особливо розвинута. Ти також знаєш, що я ніколи не бачу снів; це було щось інше! Рівно через тиждень я буду відкликаний з цього світу. Чи вдома діти? Поклич їх сюди.

Вона покликала дітей. Містер Гарді подивився на них з такою ніжністю, якої вони не бачили від батька вже багато років. Коротко, стримуючи хвилювання, він розповів їм свій сон, упустивши подробиці і не згадавши про епізод, в якому був Джордж. А потім сказав:

– Любі діти, я жив не так, як належало. Я не був для вас тим батьком, яким мав бути. Я вів egoїстичне життя, без користі для людей. І я...

Голос його перервався, і він розпачливо заридав. Діти були вражені. У місіс Гарді виникла жахлива підозра. Ніби прочитавши її думки, він сказав:

– Я при своєму розумі, Мері, і спокійний, як ніколи. У цю ніч я стояв перед Обличчям Вічності і знаю, що через сім днів Бог покличе мою душу...

Усі мовчали. Потім містер Гарді попросив Джорджа принести Святе Письмо і почав читати Євангеліє від Івана – прекрасну молитву Христа з сімнадцятого розділу. Родина з благоговінням слухала його. А потім містер Гарді став на коліна і почав молитися, як не молився ніколи раніше. Він просив Бога дати йому сили і вміння прожити тиждень, що залишився, так, щоб життя його було благодіянням для світу і найвірнішим служінням Творцю. Коли він підвівся, годинник над каміном пробив північ. Так для Роберта Гарді почався перший із призначених йому семи днів.

Продовження на 6-й стор.



Скільки
років
землі?

→ СТОР. 4



Світ тримається
Словом
Божим

→ СТОР. 7



СЬОМА ЗАПОВІДЬ

«Не чини перелюбу!» (Вихід 20:14)

У перші дні існування землі, після створення Адама, Бог сказав: «Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього». Отож саме Творець поклав початок шлюбним взаєминам в Едемському саду ще перед тим, як туди вдерся гріх. Господь вирішив із самого початку, щоб перший чоловік і його супутниця жили в шлюбному союзі до тих пір, поки їх не розлучить смерть. На основі такого союзу і виникла перша сім'я. «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом», – сказав Бог.

Таким чином, непорушність і святість сімейних стосунків ґрунтуються на тому, що шлюб встановив Сам Бог. Зверніть увагу: шлюб виник ще до заснування суспільства, а отже, він є не просто суспільною постановою, але законом творіння. Оскільки шлюб встановив Господь, то подружнє життя є тим станом, який повністю відповідає людській природі. Будь-які спроби змінити біблійне визначення шлюбу приречені на невдачу, оскільки суперечать самій природі людини.

Давши початок першій сім'ї на землі, Бог мав при цьому певні

цілі. Створивши чоловіка і жінку та наказавши їм одружитися, Бог забезпечив умови для продовження людського роду. Значить, найпершою метою, яку Бог ставив перед шлюбом, є народження і виховання дітей. Ось як звучав перший наказ Бога Адаму і Єві: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю». Діти повинні народжуватися і виховуватися в сім'ї, а не поза нею. Тільки тут вони зможуть вільно формуватися як особистості, насолоджуватися батьківською турботою і любов'ю. На жаль, полонене гріхом суспільство ігнорує цей Божий закон. У результаті страждають насамперед діти.

Ще одне не менш важливе призначення шлюбу – це взаємодопомога і підтримка, які чоловік і дружина надають один одному. Отож сім'я – це найвища форма прояву близькості у взаєминах між людьми; інститут продовження людського роду та виховання підростаючого покоління.

Саме тому вже багато тисячоліть сатана спрямовує свої атаки на сімейні стосунки і всіма силами намагається зруйнувати сім'ю.

Бог через всю Біблію наголошує на святості шлюбних відносин. Шлюб – це таїнство, що сполучає двох людей протилежної статі. Між ними існують встановлені Богом відмінності і доповнення. Шлюб задуманий як незмінний інститут. Будь-яке відхилення від постійності шлюбних відносин є відходом від ідеалу. Шлюб призначений винятково для двох. Двоє, а не троє, четверо чи п'ятеро стають одним тілом. Разом повинні з'єднатися один чоловік і одна жінка.

Для збереження святості і міцності сімейних стосунків Біблія дає певні поради, дотримання яких збереже сімейний корабель від катастрофи. Насамперед члени подружжя повинні догоджати один одному і визнавати подружні права один одного, пам'ятаючи, що відносини в шлюбі подібні до відносин між Христом і Його Церквою. Обов'язок чоловіка – любити свою дружину і піклуватися про неї, а дружині слід любити і шанувати свого чоловіка, а також коритися йому.

Секрет щасливого шлюбу полягає ось у чому: подружжя не повинне наполягати на своїх правах, а натомість любити один одного, допомагати один одному, не вимагаючи нічого взаємн. Подружжя повинне розуміти, що є одним цілим – у цьому й полягає таїнство шлюбу. Утіху й радість вони повинні знаходити один в одному; чоловік і дружина є колодязем один для одного, тільки вони можуть з нього пити. Будь-яку невірність шлюбним обітницям Бог розцінює як важкий гріх. Перелюб настільки катастрофічний гріх, що у Старому Заповіті він карався так само суворо, як ідопоклоніння або вбивство. Зокрема, у Левит 20:10 говориться: «А кожен, хто буде чинити перелюб із чиею жінкою, хто буде чинити перелюб із жінкою свого ближнього, буде конче забитий перелюбник та перелюбниця».

Перелюб указує на відсутність в людини страху Божого. Не поважати святість шлюбу – значить накласти на себе осуд Божий. Послання до євреїв проголошує: «Нехай буде в усіх чесний шлюб та ложе непорочне, а блудників та перелюбів судитиме

Бог». Така суворість Бога зрозуміла, адже перелюб, як і розлучення, суперечить тій меті, ради якої Бог встановив шлюб.

Беручи до уваги серйозність, з якою Боже Слово ставиться до перелюбу, розглянемо детально, що підпадає під категорію цього гріха. Перелюб у Біблії має два значення – фізичне і духовне. Сьома заповідь Закону Божого стосується фізичного аспекту перелюбу. Вона охоплює весь спектр гріхів у сфері стосунків між статтями починаючи з ухилення від чистоти в думках і закінчуючи подружньою зрадою. Отож сьома заповідь називає гріхом і засуджує всяку дію, що завдає шкоди відносинам між статтями. У тому числі будь-які думки, слова, дії, зроблені наодинці, але такі, що впливають на взаємини. Адже багато чуттєвих мрінь і дій, хоча й не завдають конкретної шкоди іншій особі, залишають незгладимий слід в самій людині, що потім позначається на її відносинах з іншими.

До цієї ж сфери належать будь-які статеві відносини з особами протилежної статі, вчинені до шлюбу, навіть за взаємною згодою. Такі стосунки піддають обох партнерів серйозному ризику і позбавляють їх важливих благословень. Ризик полягає хоча б у тому, що поза межами шлюбу взаємовідносини нічим не гарантовані, а отже, немає ні моральної, ні матеріальної захищеності, немає сім'ї, немає того повного єднання, яке повинне б увінчувати фізичну єдність тіл.

Благословення, які повинні супроводжувати повноцінний шлюб, – це усвідомлення того, що подружжя цілком і повністю належать один одному, і це не можна замінити нічим іншим. Якщо це втрачено, так само безповоротно втрачена і величезна частка щастя. Тому будь-які фізичні взаємини до шлюбу є гріхом, вони обкрадають обох партнерів у важливих життєвих цінностях.

Сьома заповідь також гостро засуджує будь-які гомосексуальні дії, оскільки вони порушують природу людини, що полягає, за задумом Творця, у єднанні двох половин протилежної статі. Такого

роду спотворені зв'язки завдають непоправної фізичної, моральної та емоційної шкоди.

До категорії перелюбу належать і всі подружні зради – від мрінь і легкого флірту до повної зради і розлучення. Ці дії завдають шкоди не тільки подружжю, але також дітям, батькам і близьким родичам. Про безглуздість дій перелюбника дуже яскраво говорить Книга Приповістей: «Хто чинить перелюб, не має той розуму, він знищує душу свою, побої та сором він знайде, а ганьба його не зітреться».

Різного роду надмірності, збочення, неповага до іншого члена подружжя, егоїзм у взаєминах також є порушенням цієї заповіді. На жаль, усе це часто можна зустріти у зовні благополучних сім'ях.

Як бачите, Закон Божий всеосяжний, і всього два слова можуть означати так багато! Виникає запитання: як можна виконати цю заповідь? Тільки маючи любов Божу в серці і керуючись Божими принципами. Христос говорив: «Без Мене нічого робити не можете ви». Це повною мірою стосується і виконання заповіді «Не чини перелюбу».

У Нагірній проповіді Сам Господь Ісус Христос глибше розкриває духовне значення сьомої заповіді: «А Я говорю вам, що всякий, хто дивиться на жінку з жаданням, вже вчинив перелюб з нею в серці своєму» (Мт. 5:28). Закон Божий застерігає не тільки від брудних та аморальних вчинків, але й від хтивих думок і бажань. Потрібна чистота не тільки зовнішнього життя, але і найпотаємніших відчуттів і намірів серця. У старозаповітні часи перелюбників побивали камінням до смерті. А Ісус заявляє, що не тільки заборонені вчинки, але й заборонені думки підпадають під суд Божий. Багато людей думають, що коли вони не чинили перелюбу, то виконали сьому заповідь. А Ісус Христос навчає, що порушення заповіді у серці в очах Божих рівнозначне буквальному перелюбу. Господь дивиться не тільки на вчинки, а й на стан серця. Бог може засудити за один-єдиний погляд.

З буквального значення грецького тексту випливає, що Христос осуджує людину, яка дивиться

на жінку для того, щоб викликати в себе бажання, використовуючи свої очі, щоб зумисне розпалити пожадливість. Юдейські рабини добре розуміли, як люди можуть використовувати очі для збудження гріховного бажання. У них навіть була приказка: «Очі і руки – ось хто переступає закон». У повному спокусі світу багато-що створено спеціально для збудження нечистих бажань: книги, картини, п'єси, навіть реклама. Ісус засуджує тут людину, яка використовує свої очі, щоб викликати бажання. Непорочному все здається непорочним, а людина з розбещеним серцем може в будь-якій сцені знайти щось для збудження гріховного бажання.

На перший погляд, Новий Заповіт більш м'який і гуманний стосовно вимог сьомої заповіді. Старий Заповіт наказував вбивати перелюбників, а Новий Заповіт тільки попереджає нас, щоб ми не мали безладних статевих зв'язків. Якщо ви теж так думаєте, то ви глибоко помиляєтеся і обманюєте самих себе. Бог Нового Заповіту – це Бог Старого Заповіту. Він вчора, сьогодні і навки Той Самий. Він не людина, щоб відмінити або змінювати Свої принципи. Тому як Старий, так і Новий Заповіти забороняють статеву розпусту і попереджають грішників про майбутнє покарання.

Апостол Павло суворо запитує у Першому листі до коринтян: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадкоують Божого Царства? Не обманюйтеся: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки Царства Божого не впадкоують вони!». Книга Об'явлення вказує на остаточну долю перелюбників: «А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, їхня частина в озері, що горить вогнем та сіркою!».

Сьогодні аморальність світу досягла аморальності допотопного періоду, через яку Бог знищив нечестивий людський рід за допомогою потопу. Звичайним явищем стали безладні статеві зв'язки. Багато людей упевнені, що стануть щасливими, помінявши супутника життя. Але Бог не дає на це благословення.

Біблія звертає значну увагу на питання розлучення, яке напряму пов'язане із заповіддю «Не чини перелюбу». Ось як про Своє ставлення до розлучення говорить Господь у Книзі пророка Малахії: «Бо ненавиджу розвід, говорить Господь, Бог Ізраїлів, і того, хто вкриває насильством одіж свою, промовляє Господь Саваот. Тому свого духа пильнуйте, і не зраджуйте!». Проте розлучення, як і повторні шлюби, скоюються в цьому недосконалому світі дуже часто. Основною причиною розлучень є перелюб однієї із сторін. Батьки, ведучи розпусне життя, прирікають своїх дітей на страждання. А Бог хоче бачити нас і наших дітей щасливими.

Апостол Павло навчає, що коли розлучена жінка виходить заміж в той час, як її перший чоловік живе самотньо, вона порушує сьому заповідь. Або якщо чоловік розлучається з дружиною не внаслідок її невірності і повторно одружується, він стає винен в гріху перелюбу і дає своїй дружині привід до перелюбу.

Як же бути тим, кому не вдалося зберегти сім'ю, чие минуле життя затьмарене гріхом перелюбу? Треба щиро покаятися і з Божою допомогою стати на шлях праведності. Усім, хто порушив закон шлюбних взаємин, необхідне очищення. Це очищення може дати тільки Ісус Христос. Він подарує вам прощення і дасть нове серце, поблагословить ваше життя, вашу сім'ю і ваших дітей. Єдина умова – ваше щире покаяння і бажання змінити своє життя.

Восьме березня — що це за свято?

До 1918 року (до переходу на новий календар) Міжнародний жіночий день припадав на 23 лютого і називався «Днем боротьби за права жінки». Приводом для вибору дати послужила зовсім не святкова подія: на початку XX століття обурені невдачністю чоловіків чиказькі домогосподині вийшли на вулиці міста і, гуркуючи порожніми каструлями, відрами і мисками, почали вимагати поваги до себе, рівних політичних прав, можливості працювати на підприємствах, служити в армії і поліції. У результаті багато чоловіків міста залишилися того дня голодними.

Невідомо, чи то чоловіки знайшли якийсь шлях до ображених жіночих сердець, чи то домогосподині, випустивши пару, змирилися зі своєю нелегкою жіночою долею, але історія до пори до часу забулася.

У 1910 році, на 2-й міжнародній конференції соціал-революціонерок, що проходила в Копенгагені, Клара Цеткін запропонувала проводити такі акції щорічно в усьому світі, розраховуючи збудити в жінках потяг до свободи, рівності і братерства.

Спочатку до ініціативи приєдналися феміністичні рухи країн Європи і Нового світу. В Англії, наприклад, відбулося кілька акцій протесту проти чоловічого свавілля, страйкували навіть лондонські повії, які вимагали підвищення тарифів

і поліпшення умов праці. Але насправді «міжнародним» цей день так і не став. Очевидно домогосподині «закоренілих» буржуазних країн не особливо приваблювала перспектива змінити свої кухні, хоч вони їм і наділи, на тюрми, заслання і каторги, ці незмінні супутники революційної боротьби. Поступово рух припинився.

Згадали про чиказьку подію та ідею Клари Цеткін після жовтневого перевороту в Росії, коли замість ідеологічно чужих свят взялися відмовувати своїм

радянські. Час для вшанування жінок було вибрано не зовсім вдало: ні квітів, ні достатку на столі березень не обіцяв, але «батьків народу» це мало хвилювало — головним був ідейний зміст.

У тогочасних газетах 8 березня називали «днем огляду бойових сил робітників і селянок всієї країни». Про весну і любов ніхто не згадував, головний наголос робили на відвідинах зборів, гуртків політграмоти і залученні жінок до процесу класової боротьби і соціалістичного будівництва.

Подарунками жінок також не особливо тишили: в одній із газет за 1925 рік опубліковано оголошення про те, що до крамниці надійшли калози всіх розмірів і, на честь свята, з 6 по 8 березня жінкам надається знижка.

Уже в хрущовські часи моїй мамі за



те, що вона була передовим буряководом в радгоспі і сама обробляла п'ять гекта-

рів цукрових буряків, працюючи від tempravi до tempravi, раз на рік — 8 березня — давали відріз тканини або грамоту. І вона раділа так, що їй би позаздрила не одна чиказька домогосподиня, яка не знала, куди подіти нерозтрачену жіночу енергію. Але, напевне, жодна з них не захотіла б такого щастя — почуватися жінкою лише раз на рік, а в інші 364 дні бути тягловою кобилою.

Я ніколи не любив поздоровляти жінок з 8 березня, відчуваючи фальш цього так званого свята. Адже це лицемірство — дарувати квіти раз на рік, мити посуд і прибирати в квартирі раз на рік, а інші дні проводити з газетою на дивані. Це підлість — не розділяти турботу про дітей і відповідальність за їх виховання, згадувати про любов тільки піднімаючи третю чарку і втрачати будь-яку гідність після наступних...

У Біблії є такі рядки: «Живіть разом із дружинами за розумом, як зо слабшою посудиною, і виявляйте їй честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя...» (1 Петр. 3:7). Тільки так ставлячись до дружини, я можу називатися справжнім чоловіком. І тоді кожен день буде для неї справжнім святом.

Олег ВЯТКІН.



КІНЦЕВА ДОЛЯ ЛЮДСТВА: коментар на Книгу Об'явлення Івана Богослова

(Продовження).

Поч. в № 9-12 (104-107) за 2007 р., № 1-2 (108-109) за 2008 р.)

Ярослав АРБОРАК

ВИВЧАЄМО ПИСАННЯ

Попечатання Божих слуг

Це дійство, яке Христос показав апостолу Івану, треба віднести до ізраїльського народу і вірних у Христі з інших народів світу. Попечатання відбулося після попередження від Бога про те, що настає початок Божих покарань. Саме тоді була відкрита шоста печатка Божої книги: «І ось стався великий землетрус, і сонце стало тьманим, як волоссяниця, а місяць став наче кров; — і зірки небесні падали на землю... — і небо зникло, як сувій згорнувшись; і всяка гора і острів зрушилися з місць своїх» (Об. 6:12-14); усі люди зі страху поховались, і страх великий напав на них (Об. 6:15-16). Прийшов великий день гніву Христа.

І власне, щоб люди, які навернулися до Христа під час другої частини правління антихриста, відчували Божу підтримку, їх попечатали ангели. Бог турбується про них.

Нагадаємо, що вірні в Христі, які жили на землі до другої половини правління антихриста, були підхоплені на небо і таким способом уникнули години випробування (Об. 3:10). Новонавернені вірні в Христі з початку години випробування до моменту початку Божих кар (сьома печатка; Об. 8:1-6), будуть попечатані за Божою вказівкою (Об. 7:1-2): «І бачив я іншого ангела, котрий сховався від сходу сонця і мав печатку Бога живого. І скрикнув він гучним голосом до чотирьох ангелів, котрим дано шкодити землі і морю, кажучи: «Не шкодьте ні землі, ні морю, ні деревам, аж поки не покладемо печатки на чолах рабів Бога нашого» (Об. 7:2-3).

Печатка Бога була засобом і ознакою, яка вказувала, що особа належала Богу і що Він піклується про неї. Апостол Павло про це каже так: «У Ньому (Христі) ви, почувши слово істини, благовістя нашого спасіння та увірувавши в Нього (Христа), були запечатані обітованим (обіцанням вам) Святим Духом» (Еф. 1:13). Кожен вірний у Христі буде запечатаний Духом Святим з відповідними ознаками, можливо, невидимими зовні. Ця духовна Божя печатка допоможе пережити велике горе, але не втратити своєї віри навіть в часи гонінь і війни антихриста з вірними Христівими (Об. 7:14). Антихрист їх переможе (Об. 13:7) — переможе фізично, але не духовно. Тобто всі вони будуть вбиті, але Христа не зречуться.

Тому Господь і нагадає про це перед початком суду Божого — «Тут терплять святих, які додержуються заповідей Божих і віри в Ісуса. І почув я голос з неба, який говорив мені: «Напиши: віднині блаженні мертві, які вмирають у Господі. Так говорить Дух — вони відпочинуть від трудів своїх, бо діла їхні ідуть услід за ними» (Об. 14:12-13). Це однаковою мірою стосується вірних у Христі з ізраїльського народу (Об. 7:4-8) і тих з інших народів, які стояли перед престолом і перед Агнцем (Об. 7:9-17). Бо попечатання слуг Божих проходило по всій землі, це не стосувалося лише 144 тисяч із ізраїльського народу (Об. 7:4-8). Про це свідчить і Об. 9:4, коли після п'ятої сурми ангела в час Божих кар (Об. 9:1-2) була випущена демонічна сарана, і дано їй силу, яку мають земні скорпіони (Об. 9:3).

І сказано, щоб вона не шкодила траві земній, ні зелені, ні жодному дереву, а тільки тим людям, котрі не мають печатки Божої на чолах своїх (Об. 9:4).

Бог допускає Своїм вірним лише такі випробування, які вони можуть пройти і утвердитися в вірі. Мук, завданих тією сараною, неможливо витримати. Люди будуть шукати смерті, але не знаходять, будуть бажати вмерти, та смерть утече від них (Об. 9:6). А всі вірні у Христі будуть попечатані по всій землі. Бог ніколи не залишить Своїх вірних у Христі сам на сам з дияволом, з антихристом.

З Об'явлення довідуємося, що з ізраїльського народу буде попечатано всього 144 тисяч (по 12 тисяч з 12 племен ізраїльського народу; Об. 7:4-8). А в Об. 7:9-14 читаємо про велику кількість людей, яких ніхто не міг перелічити, з усіх народів і племен, які стояли перед престолом і перед Агнцем в білому одязі, з пальмовим віттям в руках.

Перед престолом і в білих одежах можуть стояти тільки святи. Цей момент біля престолу відповідає другому етапу першого воскресіння (Об. 20:4). Це всі ті вірні у Христі, попечатані Божою печаткою і обезголовлені за свідчення Ісуса і за Слово Боже. Це ті, що, переживши велике горе, обмили одежі свої і вибілили їх у крові Агнца. Тому вони тут, перед престолом Божим, і служать Йому в храмі вдень і вночі (Об. 7:14-15).

«Переживши велике горе» — це духовний зміст цього виразу, бо всі вони були вбиті за свідчення про Ісуса і Слово Боже, але віру свою зберегли. А значить, зберегли вічне життя біля Ісуса Христа. Їхні душі не підуть в вогнене озеро, і друга смерть над ними влади не має. Душі збережені для Бога. Тому-то вони і «пережили велике горе, і обмили одежі свої, і вибілили їх у крові Агнца» (Об. 7:14).

Так, попечатані вірні у Христі багато будуть страждати під час цього періоду випробування, їх всіх чекає фізична смерть під час гонінь антихриста.

Досліджуючи Об'явлення, ніде не знаходимо, що після закінчення години випробування залишилися живі вірні у Христі. На це є Божя воля і Божий допуск, бо ці випробування виявилися понад їхню силу. Бог у Своїй мудрості знає, як зберегти душі вірних і в такій ситуації. І ми можемо знайти цьому підтвердження в Іс. 57:1-2: «Праведний умирає, і немає нікого, хто б узяв це до серця, і мужі побожні беруться зі світу, і немає такого, хто б це зрозумів, що від зла забирається праведний зі світу. Він відходить з миром...»

Так, Господь Бог забирає їх зі світу, щоб не допустити надмірних (понад сили) страждань. Усе перебуває під Божим контролем, і як не старатися воювати проти святих антихрист, він все одно зазнає поразки.

В Об. 7:16-17 читаємо, що цих попечатаних Божих слуг (вірних у Христі) чекають нагороди і велике блаженство біля Ісуса Христа. Чи ці Божі слуги проповідували Євангеліє? Так, про це говорить Івану Сам Христос в Об. 20:4: «І побачив Я престолі і тих, які сиділи на них, котрим дано було судити, і душі обезголовлених за свідчення Ісуса і за Слово Боже, які не поклонилися звірові (антихристу), ні образів його і не прийняли знаки на чоло своє, чи на руку свою. Вони ожили і царювали з Христом 1000 років». Тут ясно сказано: «Побачив Іван душі обезголовлених за свідчення Ісуса і за Слово Боже».

Пам'ятаймо також, що останок ізраїльського народу призначений на спасіння, який сховався в пустині і якого там оберігає Бог, залишиться живим у фізичному тілі, і його не попечатавали. Від цього останку і розмножиться



ізраїльський народ в Тисячолітнім царстві. І це вже буде народ святий. Так здійсниться Божий план про вибраний народ.

Божі покарання, нищення землі і перші два горя

Зняття сьомої печатки відзначено півгодинним мовчанням на небі (Об. 8:1). Усе небо відчувало, що починається щось дуже страшне, бо вилився гнів Божий на неслухняних. Ця відкрита сьома печатка проголошує сім чаш покарання від Бога, і сім ангелів готувалися до цього. Вони отримали від Бога сім сурем (Об. 8:2). Інший ангел, кинувши кадилицю з фіміагом і молитвами всіх святих на землю, таким способом наказав семи ангелам приступити до виконання Божих покарань (Об. 8:3-6). Ознакою початку виконання покарань стали громи, блискавиці і землетруси, що проявилися при киданні кадилиці на землю (Об. 8:5).

Згадки про молитви всіх святих вказують на те, що заступницькі молитви святих надзвичайно важливі для знищення зла. Святи на небі дуже піклуються про те, що відбувається на землі. Бог зберігає наші молитви до слушної нагоди, щоб виконати їх.

Перший ангел засурмив — град і вогонь, змішані з кров'ю, впали на землю: третя частина дерев і вся земна трава згоріли (Об. 8:7).

Другий ангел засурмив — ніби велика палахкотюча гора вкинена в море, і третя частина моря стала кров'ю, третя частина живого там і третя частина кораблів загинули (Об. 8:8-9).

Третій ангел засурмив — велика зірка з неба, палаючи, як смолоскип, впала на третю частину вод і на водні джерела. Ім'я зірки «Полин» і третя частина вод стала гіркою, і багато людей померли від вод (Об. 8:10-11).

Четвертий ангел засурмив — була затьмарена третя частина сонця, місяця, зірок; нічна темрява на третину

подовшала (Об. 8:12). Після четвертої сурми ангел летів посеред неба і попереджав гучним голосом про ще більше горе, що прийде з сурмленням наступних сурем (Об. 8:13).

Особливих пояснень щодо цих перших чотирьох покарань, мабуть, не потрібно. Буде знищена третина рослинного світу, третина моря і річок буде забруднена, третина всіх кораблів на воді загине тощо.

Ці Божі кари обмежуються третиною світу, оскільки їх мета полягає в тому, щоб попередити таким чином людей і привести їх до каяття (Об. 9:20-21). У результаті цих чотирьох покарань буде багато вбитих людей.

У п'ятій і шостій карах Божих будуть задіяні жорсткі демонічні сили.

П'ятий ангел засурмив — була відчинена бездонна криниця (місце ув'язнення демонів) і звідти вийшла сарана на землю, щоб шкодити тільки людям, але не вбивати їх. Шкодити вона зможе тільки тим, які не матимуть Божої печатки на чолах своїх (Об. 9:1-4). Мучити нестерпними болями від укусів сарана буде п'ять місяців (Об. 9:1-5). Муки будуть такі жахливі, що люди шукатимуть смерті, але померти не зможуть (Об. 9:6).

Ця кара вказує на те, що зло і нехоть до покаяння будуть покарані, люди стануть здобиччю жахливих на вигляд демонів (Об. 9:7-12).

Шостий ангел засурмив — і було наказано йому розв'язати чотирьох ангелів, зв'язаних над великою рікою Євфратом. Ці ангели були приготовлені на відповідний час дня і року, щоб убити третину людства (Об. 9:13-15).

Війська кінного у тих чотирьох ангелів-демонів було двісті мільйонів. Воно було демонічного походження — як коні, так і вершники. Це військо демонів знищило третину людства (Об. 9:16-19).

Але й ті люди, які залишилися після всіх шести видів покарань, не покалялися в ділах рук своїх (Об. 9:20-21). Це свідчить про глибину людської гріховності.

Головними гріхами в останні дні і в годину випробування будуть: поклоніння дияволу або спілкування з ними; заняття спиритизмом; окультизм і чаклунство; вбивства; жорстокість; наркоманія; аморальність, сексуальна розпуста; крадіжки і беззаконня. Чарівництво відновиться з великою силою.

Голос сурми сьомого ангела вказує на повноту завершення Божих кар. Далі буде Божий суд. Але про це поговоримо пізніше.

Перш ніж мала просурмити труба сьомого ангела, апостолу Івану показано іншого ангела (Об. 10:1-2). Це був сильний ангел, який стояв одною ногою на морі, а другою на землі і тримав в руках розкрити книжку. Книга містила в собі дуже важливу звістку, яка впливає на долю всього світу.

За голосом ангела проговорили сім громів, про що Івану було заборонено писати (Об. 10:3-4). Найбільш імовірно, сказане сімома громами стосувалося тієї відкритої книжки. Ця Божя таємниця скінчиться, коли просурмить сьомий ангел (Об. 10:5-7). Книжка, яку тримав ангел, є доповненням тієї Божої книги під сімома печатами. Швидше за все ця книжка містить більш конкретні описи подальших подій, а також стосується окремих людей, народів і багатьох керівників держав.

Про це сказано так: «І сказав (ангел) мені: «Мусиш ти знову пророкувати про людей і народи, про нації і багатьох царів» (Об. 10:11). Вислів ангела з Об. 10:6-7, що «часу більше вже не буде», свідчить, що більше затримок у відкритті таємниці цієї книжки не буде, бо сьомий ангел засурмить дуже скоро.

Ангел дає апостолу Івану пропозицію «з'їсти» цю книжку (Об. 8:10). Тобто Іван має запам'ятати її і дещо з неї відкрити («мусиш пророкувати»; (Об. 10:11). Книжка солодка в устах і гірка в животі — тобто містить і благословення, і прокляття.

Апостол Іван частково розкриває деякі її аспекти, зокрема про двох свідків (Об. 11:1-14); про жінку, одягнену в сонце, семиголового змія, війну зі змієм, переслідування змієм жінки (Об. 12:1-16).

Порядок Божих покарань

Щоб легше і краще зрозуміти порядок Божих покарань під час години випробування, їх можна поділити за значимістю і тяжкістю на три категорії.

Нагадаємо, що початок цих Божих покарань поклав Божі кари за голом перших чотирьох сурем. Після четвертої сурми ангел, який летів посеред неба, говорив гучним голосом: «Горе, горе, горе тим, що живуть на землі від звуків сурм інших ангелів, котрі будуть сурмити!» (Об. 8:13).

Це горе стосується людей, що живуть на землі, муки будуть призначені для них, для їхніх душ і тіл.

Перше горе — це все, що діялося за голосом п'ятої сурми ангела; це муки від демонів (Об. 9:1-11, а Об. 9:12 підтверджує: одне горе пройшло, а за ним ідуть ще два горя).

Друге горе — події за голосу шостої сурми ангела, коли демони знищать третину людства (Об. 9:13-19). Те, що друге горе минуло і наближається третє, засвідчує Об. 11:14 — «друге горе минуло, ось йде скоро третє горе».

Третє горе починається, коли засурмить сьомий ангел.

(Далі буде).



Скільки років землі?

При сучасних темпах зростання населення землі його нинішнє значення могло бути досягнуте всього за кілька тисяч років. Цей висновок цілком відповідає біблійній хронології. Генетичні дослідження мітохондрій людського організму показали, що всі етнічні групи ведуть свій початок від єдиної праматері. Цьому ж вчить нас і Святе Писання.

З другого боку, відповідно до сучасного еволюційного вчення, історія Homo Sapiens налічує понад мільйон років. За найскромнішими темпами приросту населення — скажімо, відсоток на рік — люди повністю заселили би планету менш ніж за 5000 років. Куди ж поділися ще 995 000 років? Адже за цей час повинні були народитися і померти мільйони і мільйони людей. Де поховані їх останки? Де створені ними засоби праці, зведені ними споруди? Відповідей на ці запитання нема і бути не може.

Чи розумно вважати, що, існуючи мільйони років, людство освоїло будівництво, сільське господарство, металургію тільки упродовж останніх 5 000 років? Це абсурд, адже, наприклад, Велика піраміда Хеопса демонструє найвищий рівень будівельної майстерності і глибокі пізнання в астрономії. А найдавніший наскельний живопис, виходячи із стандартів краси будь-якої епохи, є незаперечним шедевром мистецтва.

Зростання чисельності Ізраїлю в Єгипті

У 46-му розділі Книги Буття наведена хронологія життя Якова і його сім'ї при входженні до Єгипту. Ми дізнаємося, що Яків, його дванадцять синів, внуків і двоє правнуків разом становили родину з 70 осіб. У Книзі Вихід 12:37-41 говориться, що через



430 років населення Ізраїлю зросло до 600 000 чоловік, не враховуючи жінок і дітей. Таким чином, приріст населення становив близько 2,13 %. Як сказано в Книзі Вихід 1:7: «А Ізраїлеві сини плодилися сильно, і розмножувались, та й стали вони надзвичайно сильні. І наповнився ними той край». Такі темпи приросту населення — 2,1% за 430 років — вищі, ніж сучасний рівень приросту населення світу 1,7% і вже, звичайно, значно вищі відповідної цифри по Західній Європі — від 0,4 до 0,9%. (Однак Демографічний щорічник ООН за 1991 рік повідомляє, що в Африці середній приріст населення з 1983 по 1990 рр. досяг 3% на рік). Настільки швидкий приріст населення стародавнього Ізраїлю ще більше впадає в око, якщо враховувати два важливі фактори: по-перше, останні 80 років із згаданих 430 люди займалися непосильною рабською працею; по-друге, новонароджених малюків чоловічої статі негайно вмертвляли.

Професор Луїджі Каваллі-Сфорца із Стенфордського університету, спеціаліст з генетики людини, в доповіді Організації з освіти, науки і культури при

ООН в лютому 1995 року, сказав: «Одна з причин, чому ми так серйозно ставимося до питання про расові розбіжності, полягає в тому, що існує ряд яскравих зовнішніх відмінних характеристик — колір шкіри, риси обличчя, особливості статури. Ці зовнішні розбіжності всього-на-всього лише відображають пристосованість до різних кліматичних умов. Вони вводять нас в оману, нібито раси суттєво відрізняються одна від одної. Насправді ж всередині, під шкірою, усі ми однакові...»

Епідемії і війни

На темпи приросту населення впливають глобальні катастрофи, такі, як війни, епідемії хвороб, хоча, як можна бачити з сучасної історії Німеччини, наслідки війни можуть бути подолані досить швидко. Перша навала «чорної смерті» — чуми вразила Європу в період з 1347 по 1351 рр. Літописи тої епохи свідчать про різні рівні смертності в різних регіонах — від 1/8 до 2/3 населення. Чисельність населення досягла попереднього (до 1348 р.) рівня тільки на початку XVI століття.

Генетичні дані

Ретельне дослідження генетичного розмаїття, яке провели Наюкі Такахата і Ян Кляйн (Університет прогресивних досліджень, Японія) і яке було опубліковане в Science від 16 січня 1995 року, показує, що всі представники роду людського генетично дуже і дуже подібні. Гени будь-яких двох людей із різних куточків землі містять більше ідентичних рис, ніж гени двох горил з одного західноафриканського лісу. Японські

вчені приходять до наступного висновку: деякий час тому людство пережило глобальну катастрофу, внаслідок чого чисельність його зменшилась і лише потім почала зростати знову, поки не досягла нинішнього рівня.

Ця гіпотеза знаходить підтвердження в фольклорі більшості племен і народів, а також у біблійній розповіді про всесвітній потоп в часи Ноя. Ной, троє його синів і їх дружини (всього вісім осіб) породили потомство, яке відновило сучасне людство. Біблія проголошує, що потоп відбувся близько 4400 років тому. Ной і його сім'я, у свою чергу, є нащадками першої пари — Адама і Єви. Відповідно до дослідженнями мітохондрій ДНК, рід Адама і Єви був початий приблизно за 1600 років до потопу, що мало відрізняється від біблійної хронології.

Цікаво розглянути, скільки часу потрібно було б для походження сучасного населення світу від восьми осіб. Скористаємось для цього даними мінімального і максимального темпів приросту населення Великобританії, зафіксованими у письмових джерелах. Темп приросту 0,43% дасть нам цифру

в 4738 років, а 0,87 % — всього 2347 років. І це теж цілком відповідає біблійній хронології. Навіть при найнижчому для Західної Європи рівні приросту населення — всього 0,377% за період, скажімо, в 50 000 років чисельність населення світу досягла б неймовірної цифри. Людей на землі було би більше, ніж елементарних частинок у всесвіті! Але ж з точки зору еволюційної теорії 50 000 років — всього лише мізерно мала частина історії людства.

Якщо еволюційний процес справді має місце, земля давним-давно страждала би від перенаселення. Більше того: розширюючи свою сферу проживання, людина захоплює сфери проживання інших живих істот. Якщо теорія еволюції правильна, то сучасна катастрофа вирубування тропічних лісів відбулась би ще сотні тисяч років тому. Давним-давно вичерпались би мінеральні ресурси планети, запаси заліза і бронзи; води океанів забруднились би остаточно, а риба щезла би з них назавжди...

Сам Творець у визначений час допустив проведення перепису населення, щоб збулося Його пророцтво про те, що Його Втілення відбудеться у Вифлеємі, на землі Юдейській!

Робимо висновки

Статистичні дослідження приросту населення світу засвідчують, що історія людства нараховує всього кілька тисяч років. Якби люди жили на землі хоч би 50 000 років, планета була би перенаселена, а її ресурси — вичерпані.

Дослідження генетики людини засвідчують, що всі ми — нащадки одної жінки-праматері; це відповідає біблійній історії про Адама і Єву. Останні дослідження японських вчених доводять, що всього кілька тисяч років тому населення світу було мізерно малим; це відповідає біблійній розповіді про всесвітній потоп.

Таким чином, дані статистики і генетики підтверджують біблійний, а не еволюційний погляд на історію людства.

Spasenie.kiev.ua

Ігроманія – хвороба XXI століття

Ігроманія (лудоманія, гемблінг) – термін, яким називають пристрасть до гри (на комп'ютерах, ігрових автоматах, у казино тощо). Психологи твердять, що пристрастю до гри «уражено» близько 10% людей у світі. У багатьох з них пристрасть перетворюється на хворобу. Закордонні вчені говорять про те, що залежність від гри страждає приблизно від 0,5% до 1,5% населення розвинених країн, особливо тих, де гральний бізнес легалізовано. У зв'язку з цим ігроманію Всесвітня організація охорони здоров'я офіційно визнала хворобою XXI століття.

Рік тому з парламентської трибуни вперше з ініціативи Державного інституту розвитку сім'ї та молоді було озвучено проблему поширення ігроманії в дитячому і молодіжному середовищі і запропоновані конкретні пропозиції. На жаль, жодна з них так і не була втілена в життя.

А ситуація тривожна. Під час соціологічного опитування батьків виявилось, що 14% наших дітей взагалі ніколи не займалися спортом (окрім уроків фізкультури, від яких, до речі, батьки теж часто просять звільнити дітей), 34% не відвідують жодних гуртків. Одночасно 55% батьків, відповіли, що їх діти більшу частку вільного часу віддають перегляду ТБ, а кожен третій підліток – комп'ютерним іграм. 9% підлітків (серед всіх опитаних) проводять за комп'ютерними та іншими відеоіграми більше чотирьох годин у будні, а у вихідні таких – 21%. Особливу тривогу викликають діти, які грають на комп'ютері більше шести годин щодня. За свідченням респондентів у віці 14-35 років, приблизно третина тих, хто грає на комп'ютері, віддає перевагу «стрілялкам».

В Україні відсутні статистичні дані стосовно кількості хворих на лудоманію. Але соціологічні дані свідчать, що існує реальна загроза фізичному і психічному здоров'ю нації. 5,3% міської молоді щодня проводять свій вільний час біля ігрових автоматів. У Києві спортивних шкіл і клубів у півтора раза менше, ніж комп'ютерних клубів і Інтернет-кафе (відповідно 110 проти 180).

Могутній (але, на жаль, сьогодні поки що не реалізований) потенціал у вирішенні проблеми поширення нехімічних за-



лежностей має Церква. Адже ігроманія нищить, перш за все, особистість, відбувається духовний розпад особистості, і часто цей процес незворотний.

З метою протидії поширенню в Україні нехімічних залежностей Державний інститут розвитку сім'ї та молоді ініціював засідання Всеукраїнського круглого столу «Проблема поширення нехімічних залежностей в молодіжному середовищі України». На ньому обговорювалися питання впорядкування законодавства, яке регулює ігровий бізнес, запровадження чітких та прозорих механізмів контролю за виконанням законів, які б передбачали: вимогу щодо розташування закладів ігрового бізнесу, у тому числі ігрових автоматів, за межами населених пунктів; вікові обмеження доступу до ігрових автоматів, закладів ігрового бізнесу; заборону реклами закладів ігрового бізнесу.

На часі і прийняття загальнодержавної програми боротьби з нехімічними залежностями. Шкільний курс «Основи безпеки і життєдіяльності» варто доповнити інформацією про безпечне користування комп'ютером, Інтернетом, мобільними телефонами тощо.

Учасниками круглого столу були депутати ВР України, директори шкіл, психологи, вчителі, батьки та учні. «Досить програвати Україну!» – закликали учасники акції.

Ірина ЖДАНОВА.

Головний науковий співробітник
Державного інституту розвитку сім'ї та молоді.

ВИКОНРОБИ

Він все своє свідоме життя споруджував будинки, працюючи на господаря. А коли постарів, вирішив піти на пенсію.

— Я звільняюся, — сказав він своєму роботодавцю. — Іду на пенсію. Буду зі своєю старенькою на городі поратися. Втомився.

Господареві було жаль доброго виконроба, і він попросив його:

— Збудуй ще один будинок, і тоді проведемо тебе на пенсію. З доброю премією. Будь ласка!

Виконроб погодився і знову занурився в роботу. Йому треба було звести дім для маленької сім'ї, і він знову розглядав і коректував проект, погоджував його, шукав матеріали, керував будовою, поспішав, тому що вже бачив себе на пенсії. Щось недоробляв, щось змінював, щоб спростити роботу, купував дешеві матеріали, тому що так було швидше. Він відчував, що робить не найкращу свою роботу, але виправдовував себе тим, що це був кінець його кар'єри.

Коли робота була завершена, виконроб покликав господаря. Той приїхав на будову, оглянув дім і сказав:

— Це твій будинок. Ось ключі, вселяйся. Усі документи вже оформлені. Це тобі подарунок від фірми за багаторічну працю.

Який удар пережив виконроб, відомо лише йому одному! Якби він тільки знав, що будував свій власний дім, він все зробив би по-іншому. Він стояв, почервонілий від сорому, а всі навколо

плескали в долоні, вітаючи його з новосіллям. Він червонів від сорому за власну недбалість, усвідомлюючи, що всі його помилки стали тепер його проблемами, а всі навколо думали, що він знічений дорогим подарунком. Як би там не було, тепер він повинен був жити в тому єдиному будинку, який побудував недоброюкісно.

Ми всі — виконроби. Ми будуюмо своє життя так само, як цей виконроб перед виходом на пенсію. Ми не докладаємо особливих зусиль на наших будовах, вважаючи, що після закінчення цієї роботи настануть зміни, що результати цієї конкретної будови не такі вже й важливі. Навіщо докладати надзвичайних зусиль? Так ми думаємо, але в кінці нашого шляху раптом дізнаємося, що живемо в домі, який ми самі збудували. І як тільки усвідомлюємо це, тут же починаємо жаліти за тим, що не будували по-іншому.

За тим, що неправильно поставили стіни, погано забили цвяхи. Якби можна було повернути все назад, ми будували б мудріше, але, на жаль, у нас тільки одне життя, тільки один проект, який треба було втілювати з початку і до кінця так, щоб результатом можна було пишатися.

Наш дім, в який ми вселимось завтра, будується вже сьогодні. Подивіться уважно — до цього дому вже давно прибіта меморіальна дошка.

Алевтин ФЕДЯНІН.
м. Рига.



Заміж за невіруючого

Саме поняття «любов» у людей з різною духовною основою може бути абсолютно різним. З усіх питань, відповіді на які не виписані в десяти заповідях, завжди були розходження в думках. Питання про шлюб з невіруючими у всі часи стояло особливо гостро, і вирішувати його було важко: люди рідко прислухаються до чужих думок і доказів, а вже закохані люди — особливо. І все ж питання залишається відкритим: можна християнам виходити заміж за невіруючих і одружуватися з невіруючими чи ні?

Але чи можна вести розмову у форматі «можна — не можна», коли мова йде не тільки про розум, але й про почуття? Мабуть, правильніше поставити питання по-іншому: варто християнам поєднувати свою долю з невіруючими чи не варто?

Оскільки «каменем спотикання» в цьому питанні стає саме віра, почнемо з неї. Якщо мова йде про людину справді віруючу, то це означає, що віра для неї — не просто елемент національної культури, а стержень, на якому тримається все її життя. А людина невіруюча (або схильна до якоїсь іншої релігії, що не визнає Христа Сином Божим) буде своє життя на іншій основі.

При цьому не дуже важливо, «хороша» чи «погана» ця людина, — не в цьому суть. Суть у тому, що у двох людей, які збираються пройти життя разом, різні внутрішні стержні, різні мотиви, різні основи особистості.

Тому питання, власне, стоїть так: чи зможуть двоє людей з різними переконаннями, з різними базовими цілями, різними поглядами на життя, на любов, на щастя пройти це саме життя в любові, щасті, досягнувши кожен своєї мети і при цьому залишаючись по-справжньому разом? Хтось вважає, що так: адже

якщо люди люблять одне одного, вони завжди зможуть дійти згоди.

Однак є одне «але»: саме поняття «любов» у людей з різною духовною основою може бути абсолютно різним. Для когось любов — це віддати все, що маєш. Для когось — завоювати те, що хочеш мати. А для когось любов — це адреналін в крові, особливе відчуття, реакція на іншу людину. Є й такі, для яких любов до людини нагадує любов до їди: картоплина добра під помідорчики, а ось та дівчина — під п'яту модель BMW.

Усі люди різні, мабуть, і лише Бог може достеменно розібратися в сутінках чужої душі. Тож коли люди «люблять одне одного», це ще не завжди означає, що вони справді люблять.

Після шлюбу

До того ж існує так званий «післяшлюбний ефект». У чоловіків він може виглядати так. Коли жінка не була його дружиною, він йшов за нею «на край світу», щоб її завоювати. Він не тільки виконує її побажання, але й передбачає їх. Він уважний, ніжний, поступливий... Він навіть ходить з нею до церкви, якщо для неї це так важливо.

І ось настає день шлюбу. Переломний день, після якого чоловік вже не буде таким поступливим. І це не дивно: чоловік створений бути лідером. Ситуація перевертається з ніг на голову: тепер вже він хоче, щоб дружина йшла за ним. Куди? Ось питання. «Куди він мене поведе, коли йому не буде чого від мене домагатися?» — на це запитання чесно відповісти може не кожна закохана дівчина.

Натомість закоханий юнак впевнено робить висновок: «Якщо вона така м'яка, ніжна, податлива зараз, то наскільки краще все буде потім, коли ми одружимося!». Але після шлюбу настає мить, наче на знімальному майданчику після вдалого дубля: «Стоп, знято!», — «артисти» розслабляються. І далі вже кожен живе не за «рекламною версією», не так, як від нього очікують,

а так, як підказують йому внутрішні цінності. Не ті, про які він говорить, а ті, які насправді вірить.

«Податлива» наречена може виявитися впертою дружиною. Навіть якщо вона віруюча. Різниця лише в тому, що віруюча жінка визнає авторитет Бога і Святого Писання, а отже, буде прислухатися до нього, старатися змінити свою позицію, якщо вона не правильна. Віруючі люди більш схильні до критичного самоаналізу, до пошуку причин проблем в собі, а не тільки в інших. А ось невіруюча людина часом може й не помітити, що робить «щось не так». І шанси на зміни зводяться до нуля. Або до довгого очікування... Інколи завдовжки у все життя.

Надії — і факти

Є така думка: якщо невіруюча людина добра, живе за позитивними моральними принципами, порядна, щира, є всі підстави думати, що з часом вона навернеться до Бога. У будь-якому випадку, вона не буде заперечувати, щоб чоловік (дружина) ходив(ла) до церкви і служив(ла) Богові своїми ділами, часом, життям.

Але є й інша точка зору: якщо людина «живе, як християнин», не робить явних гріхів, то що заважає їй прийти до Господа вже зараз? Адже якщо її принципи вже збігаються з Божими, то що вона втрачає, навертаючись до Бога? Нічого... Якщо тільки в неї нема таємних «але» проти Христа і християнства. А якщо є — ці «але» обов'язково будуть про себе знати потім, після шлюбу.

Дехто вважає, що це може бути Божою волею — щоб через шлюб з віруючою невіруюча людина навернулася до Бога, змінила свої погляди на життя, переглянула свої цінності. Адже Бог всемогутній! Але є зустрічний аргумент. Бог, який сказав: «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними» (2 Кор. 6:14), не суперечитиме Сам Собою. Якби ця людина справді призначалася вам, Бог навернув би її до віри в Христа до вашого шлюбу, а не після. Бог справді

всемогутній!

Так, це правильно, що ні в десяти заповідях Старого Заповіту, ні в двох основних заповідях Нового Заповіту не сказано, що пов'язувати долю з невіруючою людиною — смертний гріх для християнина. Але також правильно й те, що в Біблії містяться чимало серйозних попереджень і історій, які свідчать: інтимні стосунки, шлюб — це не просто спати разом, це жити разом. Мова йде про взаємний вплив, проникнення і єдність. І найчастіше, якщо з'єднуються різні віри (віри, а не культури), вони намагаються схилити одне одного до своїх цінностей, щоб справді йти разом в одному напрямку. І виникають серйозні проблеми, які люди не могли передбачити. Але їх передбачив Бог, і тому Він конкретно попереджував Свій народ: шлюб з людьми, які не примирилися з Господом, — серйозна духовна небезпека. Самсон і його филистимлянська дружина, а пізніше і Далаїда; Соломон і його іноземні дружини, які «розбистили серце його»... Прикладів вистачає.

Правда, є ще історія Естер, яку взяли (без її згоди) заміж за царя-завойовника, що не знав ізраїлевого Бога. Але саме це «без згоди» і свідчить про те, що Господні дива легше відбуваються там, де людина навернулася до Нього вже після шлюбу з невіруючим або жінка була «взята заміж без згоди», як у випадку з Естер (таке ще трапляється в деяких країнах). А там, де віруючі свідомо проігнорували Боже попередження, Бог допоможе, але людині доведеться перенести на собі наслідки свого непослуху.

Аргументів як за, так і проти шлюбу віруючих з невіруючими можна «накопати» мілійони. Але одні будуть засновані на надіях, а інші на фактах — як і з Біблії, так і з життя. У Біблії сказано, що «надія не засоромить» (Рим. 5:5). Але, виходячи з контексту всього Писання, ми бачимо: мається на увазі не будь-яка надія (скільки у світі людей, обманутих у своїх надіях!), а надія на Господа, у тому числі й на те, що Господь Сам сказав у Своїй Книзі (Іс. 49:23).

Є сфери життя, де можна експериментувати, випробовувати і перевіряти на практиці. Але, мабуть, людське серце, любов, сім'я, діти, особисте щастя — не той випадок. Серце у нас одне, і воно не державне...

Ірина ГЕРМАН.

Християнські Церкви поділились досвідом

ВУкраїнському Домі з ініціативи Наради представників Християнських Церков України та за підтримки Фонду Конрада Аденауера відбувся круглий стіл на тему: «Досвід Християнських Церков у побудові громадянського суспільства».

Учасниками круглого столу були священнослужителі та члени Християнських Церков, представники громадських організацій, народні депутати України Михайло Горинь та Володимир Стретович, Голова Держкомнацрелігій Олександр Саган, представники Секретаріату Президента України, закордонні гості.

Програмні виступи представників Церков ознайомили присутніх з тим, якими бачать основи громадянського суспільства православні, католицькі та протестантські Церкви України. Дискусії учасників зустрічі показали можливості використання досвіду Християнських Церков у суспільних процесах.

«Голос Церкви в суспільстві має звучати сильніше. Адже одне з завдань Церкви — виховання свідомого християнина, громадянина, політика», — підсумував основну думку промовців учасник круглого столу від Церкви Християн Віри Євангельської України пастор Юрій Кулакевич.

uupc.org.

Наші сучасники легковажно відкидають біблійні пророцтва про майбутнє. І в той же час інколи вони — на подив легко — приймають на віру дивні історії про контакти з інопланетянами, про вроки, про воду, яка може увібрати в себе «негативну енергію хвороби», якщо виставити посудину на вікно в місячну ніч. Добившись безсумнівних успіхів у галузі науки і техніки, наші сучасники впали в ілюзію повного контролю над ситуацією.

Есхатологія — це розділ богослов'я, який викладає вчення про Друге пришестя Ісуса Христа, про воскресіння, про суди, про тисячолітнє царство. У перші роки існування Церква зверталася до теми Другого пришестя постійно. Можна сказати, більшість пророків перших християн стосувалися двох тем — воскресіння Ісуса Христа і його майбутнього пришестя.

У першому столітті, за Нерона, почалися переслідування християн; здавалося, що події, описані в Книзі Об'явлення, вже стоять на порозі. У 95 році, під час правління Доміціана, гоніння християн набуло масового характеру. Коли ж у III столітті Децій став імператором, християн почали називати головною небезпечкою для імперії, відповідно, помножилося і їх переслідування. Без сумніву, у всьому цьому легко можна було побачити наближення подій, про які писав Іван у Книзі Об'явлення — книзі, яка завершує Біблію.

Есхатологічні очікування в історії Церкви спалахували і згасали. Природно, що найяскравіше ці очікування виявлялися під час катаклізмів: землетрусів, цунамі, масових епідемій. Різні політичні потрясіння і навіть незвичний збіг цифр на календарі теж часто викликали підвищену зацікавленість до есхатології в суспільстві.

Співпрацівники християнських ЗМІ знають, наскільки приваблива тема Другого пришестя для певної категорії людей. Редакції одержують такі

Втеча від кінця світу

«дослідження» досить регулярно. Об'ємні рукописи, що містять часом якісь формули, графіку, діаграми, присвячені одному — обчисленню дати Дня Господнього. Любителі передбачень у кожній події намагаються знайти щось апокаліптичне — чи то подія глобального масштабу (наприклад, сильні землетруси і цунамі), чи цілком локальні (пересихання річки в невеликому селищі). Але такі «дослідники» — це особлива категорія людей, яка завжди була, є і буде. Люди продовжують вираховувати, передбачати нові й нові дати, посилаючись на якісь «ознаки». В основному ж ця тема сьогодні вже не така популярна.

У наш час багато понять, слів і ідей настільки дискредитовані, що їх інколи не хочеться зайвий раз повторювати. Список їх дуже великий, наведу лише деякі: демократія, лібералізм, патріотизм... Незважаючи на те, що ці слова навряд чи можна назвати негативними, їх намагаються зайвий раз не вживати. Щось подібне відбувається і з інформацією про Друге пришестя Ісуса Христа. За два тисячоліття його передбачували багато разів, однак жодна з передбачених дат не виявилася правильною.

Нині маятник суспільної думки хитнувся в інший бік. Сьогодні вже не почуєш запальних проповідей, що звинувачують всіх і вся у гріховності. Сьогодні інший час, коли ми намагаємось не вимовляти слово «гріх», вміло підбираючи йому синоніми — «альтернатива», «персональний вибір» і т. д. На заміну одній крайності прийшла інша.

Про Біблію сьогодні говорять, мабуть, частіше, ніж раніше. Але сприймається вона не як Слово Боже, а, скоріше, як підручник із морального вдосконалення. Добрим тоном вважається у розмові при нагоді вставити яке-небудь біблійне висловлю-

вання, наприклад, із Приповістей Соломонових. У той же час центральну звістку Книги — про те, що Бог створив небо і землю, що Ісус Христос помер за гріхи людства і воскрес із мертвих, що Він був вознесений на небо і прийде знову — замовчують.

Наші сучасники легковажно відкидають біблійні пророцтва про майбутнє. І в той же час інколи вони — на диво легко — приймають на віру дивні історії про контакти з інопланетянами, про вроки, про воду, яка може увібрати в себе «негативну енергію хвороби», якщо виставити посудину на вікно в місячну ніч.

Добившись безсумнівних успіхів у багатьох галузях науки і техніки, наші сучасники впали в ілюзію повного контролю над ситуацією. Сьогодні, наприклад, декому з нас здається, що ми не просто навчилися достовірно прогнозувати зміни погоди і клімату, а ось-ось почнемо прогнозувати їх на свій розсуд; що ми не просто навчилися лікувати багато захворювань, а й скоро навчимося перемагати саму смерть. На цьому фоні біблійні застереження і заповіді здаються майже анахронізмом, а розмови про кінець світу в більшості країн майже припинилися взагалі. Побойючись здатися ретроgrадами і невігласами, багато християн також уникають цієї теми.

Багато з наших сучасників сприймають життя як щось безкінечне, а при виникненні проблем треба лише «залучити додаткові ресурси», наче в комп'ютерній грі. Це означає, що навіть коли перед людиною і стоїть якийсь вибір в цьому житті, то його можна зробити будь-коли. Життя людства



в цілому сприймається як безкінечний шлях до прогресу.

Та все ж я ризикну висловити непопулярну думку: те, що говориться в Біблії про кінець світу, — реальність. І можливо, сьогодні ці події ближче, ніж коли-небудь, тому що саме тепер їх ніхто не очікує...

Михайло НЕВОЛІН.
Журнал «Рішення».



Продовження.

Початок в № 2(109) за 2008 рік.

День перший

Прокинувшись, містер Гарді, як звичайно, почав обмірковувати свої справи. Але згадав про свій сон і вжахнувся від необхідності вирішувати, за що треба взятися насамперед. Раніше він квапливо з'їдав свій сніданок. Діти збиралися, хто коли хотів, і родина рідко сиділа за столом разом. Але цього ранку містер Гарді почекав, поки всі зберуться, і влаштував сімейну раду.

Дружина його була сильно схвилювана, але її тішило, що чоловік звертається до неї з колишньою ніжністю і любов'ю; вона навіть зовні змінилася, до неї повернулася її колишня краса. Діти також відчували зміну в поведінці батька. Кожен по-різному зреагував на це: Джордж увесь час мовчав; Віллі виглядав замисленим. Аліса поцілувала батька, ніби бажаючи йому сказати, що вона цілком його розуміє. Клара кілька разів починала плакати і нарешті вийшла з кімнати. Бессі, як завжди, сиділа поруч з батьком і була веселіша за всіх. Сам містер Гарді був дуже блідий, але цілком спокійний. Він подумки молився: «Всемогутній Боже, навчи мене прожити ці сім днів найкращим чином».

— Роберте, що ти будеш сьогодні робити? — запитала дружина.

— Саме про це я і думаю, любя, і вважаю, що спершу нам потрібно помолитися. Ми дуже давно не молилися всі разом.

Помовчавши деякий час, він додав, що на роботі не розповідатиме про свій сон, тому що його там не зрозуміють, і що керівництво справами він думає передати Вельману.

— Звичайно, я впорядкую всі свої папери, — сказав містер Гарді. — А Джордж приділить мені півдня, щоб усе добре підготувати.

Віллі, який весь час сидів мовчки, раптом запитав:

— Тату, то мені і Джорджу доведеться покинути навчання?

— Звичайно, ні. Я хочу, щоб ви дали вчилися.

— Таточку! — раптом вигукнула Бессі. — А як бути з Кларою і Джеймсом? Ти знаєш, що вони заручені?

Ще вчора містер Гарді по-іншому сприйняв би цю новину. Він суворо наказав би Кларі негайно розірвати заручини, тому що зовсім не бажав прийняти у свою родину Джеймса Какстонів. По-перше, Джеймс бідний. По-друге, батько Джеймса перешкодив містеру Гарді на виборах, і він не міг цього забути. Тому й заборонив дітям бавити у Какстонів. Але сьогодні містер Гарді пильно подивився на Клару і делікатно сказав:

— Кларо, дитино моя, нам потрібно поговорити про це. Ти знаєш, що твій тато любить тебе і бажає тобі щастя.

Голос його перервався від хвилювання, Клара розплакалася і вийшла з-за столу. Джордж теж підвівся, щоб піти.

— Джордже, — тихо покликав батько. — Може, ти залишишся з нами?

Джордж, присоромлений, сів. Аліса і Клара теж повернулися до столу.

Батько відкрив Євангеліє і прочитав шосту главу Послання до ефесян, яка починається так: «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі...» Потім промовив коротку, але сердечну молитву, просячи в Бога благословення на весь день. І вже направився до дверей, але повернувся, присів біля дружини і обійняв її. Сини стояли нерішуче, здивовані поведінкою батька. А мати була геть пригнічена.

— Роберте, я не можу цього знести! Повір, це був лише сон. Будемо жити краще, постараємося жити для Бога, але благаю тебе, викинь з голови думку, що ти покинеш нас через сім днів. Це неможливо!

— Мері, дорога моя, я дуже хотів би, аби Бог дав мені сім років, щоб загладити мою провину перед тобою. Але я переконаний, що мені даровано тільки сім днів. Я повинен діяти, пам'ятаючи про це. І хай допоможе мені Бог! Хлопчики, йдіть, ви ж зацікавлені. Сьогоднішній вечір ми проведемо разом. Алісо, побудь з мамою, розважай її. Ти добра дівчина, а я...

Знову містер Гарді не міг оволодіти



собою, згадавши, як він не звертав уваги на свою таку тверду духом доньку-інваліда. Аліса мріяла стати художницею, а він зневажав її бажання, думаючи, що нічого путнього з цього не вийде. Він дивився, як донька, накульгуючи, ішла до матері, і тільки тепер помітив, яким прекрасним було її обличчя. Сльози блиснули в його очах.

Узявши себе в руки, містер Гарді зібрався іти.

— Спочатку навідаю бідного Сковіла. Повернуся о шостій вечора.

Ридаючи, дружина кинулася до нього. Він поцілував її і доньку, потиснув руки синам і пішов. Він поспішав до Сковіла, думаючи, як допомогти родині робітника. «Я подарую йому ту квартиру, у якій він живе, і домовлюся, щоб його лікували вдома, а не везли в лікарню. Сором мені, що я не навідаю його вчора!».

Біля будинку Сковіла він побачив багато людей. Впізнавши одного з робітників, містер Гарді запитав:

— Ну що, Стівенсе, як почуваеться Сковіл?

— Він помер.

Містер Гарді похитнувся, ніби хтось сильно вдарив його в груди.

— Він помер годину тому, — втрутився інший робітник. — Хірург прийшов пізно і коли ампутував обидві ноги, виявилось, що Сковіл отримав кілька серйозних внутрішніх пошкоджень.

Містер Гарді ввійшов до будинку. Дружина покійного лежала на тій самій кушетці, на якій містер Гарді бачив її у сні. Над нею схилився лікар. У кімнаті було багато сусідів. Хірург підвівся і рішуче сказав:

— От що, добрі люди, прошу всіх вийти і забрати з собою дітей. Ви тепер тут нічим допомогти не зможете... І тут він помітив містера Гарді.

— Яке горе, містере Гарді, — сказав лікар. — Ну, ну, друзі, прошу всіх вийти.

Цього разу всі, окрім сестри хворої вдови Сковіла, послушалися і вийшли. Містер Гарді аж тремтів від враження.

— Коли сталося нещастя, я був у Бай-вілі, допомагаючи людям, що постраждали при першій катастрофі минулої суботи, — пояснював лікар. — Тому прибув сюди тільки о третій ранку. Врятувати бідолаху не вдалося. Боюся, що це вб'є і його дружину.

— Що ж буде з дітьми? — машинально запитав містер Гарді.

Хірург знизав плечима:

— Ймовірно, їх віддадуть у притулок для сиріт.

У цей час хвора застогнала, і лікар підійшов до неї. Містер Гарді тихо наблизився до лікаря і запитав, чи можна пройти в іншу кімнату і глянути на покійного. Здивований лікар кивнув головою на знак згоди.

Містер Гарді підійшов до покійного, підняв покривало і став вдивлятися в обличчя Сковіла. Риси, що застигли в передсмертній судомі, говорили про глибокий розпач. Містер Гарді накрив обличчя покійного, став на коліна і у гарячій молитві заволав до Бога:

— Господи! Благаю, прости мені! Я вбивця цієї нещасної людини. Я від-

дав наказ, щоб працювали по неділях. Тиждень тому, коли мені доповіли, що реторти небезпечні, я відмовився оглянути їх, сказавши, що це не моя справа; я примусив цю людину працювати під страхом звільнення з роботи. Я наказав йому трудитися в той єдиний день, в який Ти велів усім людям відпочивати від праці. Я вважав себе християнином, і я вбив людину, яка врятувала мені життя. А вбивці не успадкують Царства Божого»...

Містер Гарді не усвідомлював, скільки часу він простояв на колінах у цій кімнаті. Нарешті він важко підвівся і вийшов. Лікар уважно глянув на нього, але нічого не запитав. Хвора жінка була напівпритомна. Кухарка містера Гарді, її сестра, сиділа поруч з нею, геть змучена. Лікар дав їй вказівки по догляду за хворою і вже збирався іти.

У цю мить до будинку зайшов священник, містер Джонс. Він здивувався, побачивши містера Гарді, і сказав, що хоче бачити бідну вдову. Лікар дозволив поговорити з нею. Священик прошепотів містеру Гарді: «Вона багато трудилася для нашого братства».

Містер Гарді навіть не знав, що вона була в числі членів церковного братства. Адже під час зборів дружина Сковіла, ця проста, бідно зодягнена жінка, ніколи не сиділа поруч з ним. Вона сідала серед таких, як і вона сама, бідних людей, яких привела до церкви щира, проста віра і які прагнули почути живе, вічне Слово. Вони вносили свою лепту не грошима, а поспільною працею.

Священик почав тихо розмовляти з хворою, втішаючи її, молячи про Божу допомогу і захист для цієї родини. Слухаючи його, містер Гарді дивувався, як він міг нудьгувати під час проповідей священика! Він сів, не в змозі стримати ридання, і серце його відкрилося для прийняття слів розради. Коли священник підвівся, містер Гарді все ще сидів, закривши лице руками. Священик розпорядився щодо похорону і зібрався йти. Містер Гарді встав, і вони вийшли з будинку разом. Ішли мовчки, потім містер Гарді сказав:

— Містере Джонсе, я повинен порозумітися з вами і навіть покаятися. Минулої доби я зустрівся з Богом вічна-віч і вперше у своєму житті зрозумів, як егоїстично я жив. Я потребую вашої молитви і допомоги. І ще... Я хочу послужити церкві, виконати перед нею свої обов'язки. Я не підтримував вас у ваших добрих справах. Але протягом цього тижня ви можете розраховувати на мене у всьому. І прошу вибачити мені за те, що я знехтував вашим останнім проханням. Я неодмінно буду на зібранні у четвер, щоб допомогти, чим зумію.

Священик мимоволі просльозився. Він узяв руку містера Гарді і, сердечно потиснувши її, сказав:

— Нехай благословить вас Бог, брате!

Містеру Гарді полегшало. Він розпрощався зі священником і пішов на службу. Була вже десята, і день здавався дуже коротким. Він увійшов в управління і майже одразу побачив на своєму письмовому столі лист, написаний зміненим почерком:

СОН

ХРИСТІЯНСЬКА ПРОЗА

«Містере Гарді, ми, робітники плавильного відділення, хочемо сказати, що, цілком можливо, наступний казан з розплавленим чавуном вибухне біля вашого кабінету. Якщо ви думаєте, що в робітників тільки кості і тіло, а душі нема, то коли-небудь ви прокинетесь з іншими поняттями. Ми не стадо баранів, як думає дехто. І ми можемо за себе постояти».

Лист не був підписаний, у ньому було повно помилок. Містеру Гарді і раніше траплялося отримувати листи з погрозами, але він не звертав на них уваги, бо вважав, що тільки боягузи пишуть анонімні листи. Однак сьогодні він був збентежений. Контроль за плавильним відділенням не належав до його прямих обов'язків, але його попереджали про небезпеку, просили вжити заходів. Якби він вчасно оглянув казани, біди б не сталося.

У цю хвилину ввійшов Бернс. Він виглядав похмурим:

— Тільки половина робітників вийшла сьогодні на роботу, сер. Смерть Сковіла вплинула на багатьох.

Гарді нервово зім'яв у руці лист.

— Містере Бернсе, я хотів би вибачитися за свою недбалість і неувважність до потерпілих. Хто вони і наскільки важкі їхні каліцтва?

Здивований словами керуючого, Бернс коротко розповів про те, що сталося. Гарді уважно вислухав все і відказав:

— Ходімо у плавильне відділення.

Вони направилися до величезних кузень на далекому кінці великого відділення. Крізь дим і хмари пилу вони бачили якісь величезні розпечені купи, ніби випадково розкидані в хапливій пустелі. Містер Гарді тільки тепер згадав, як два місяці тому робітники подали прохання про встановлення вентиляційної системи, яка очищує повітря, — вже багато компаній використовують такі установки у своїх майстернях. Але він проігнорував це прохання. «Не подобається — забирайтеся, ваші місця одразу займуть інші».

Містер Гарді і Бернс зупинилися в плавильному цеху. Там було тільки кілька робітників, і виглядали вони дуже похмуро. Гарді попросив зібрати всіх робітників. Покидавши свої інструменти, вони підійшли туди, де їх чекав керуючий. Містер Гарді вдвигався в вороже налаштований натовп.

— Ви можете припинити роботу до похорону Сковіла. Устаткування в цеху вимагає ретельної перевірки.

Кілька хвилин всі мовчали. Нарешті, один з робітників, датчанин, вийшов наперед:

— Ми не можемо припинити роботу. Простий нам не по кишені. Дайте нам роботу в іншому місці.

Містер Гарді глянув на нього і спокійно відповів:

— Вам заплащать за цю вимушену перерву.

У натовпі почулося помітне похвалення, гул подиву прокотився по приміщенні. Робітники дивилися на керуючого з недовірою. Після довгої паузи той самий датчанин знову вийшов вперед і заговорив уже більш шанобливо:

— Містере Гарді, можливо, ви не відмовитеся допомогти родині покійного та іншим потерпілим. Усі ми вирішили зібрати гроші для бідних товаришів. Адже і мій брат постраждав — він залишився без очей.

Спазми стиснули горло містера Гарді так, що він ледь справився із собою. Він витяг з кишені гаманець і віддав все, що там було, датчанину. Бернс та інші дивилися на це, остовпівшись від подиву.

А містер Гарді направилися до виходу.

Він квапливо пройшов у свій робочий кабінет, сів за стіл, завалений листами, і згадав про свою родину, про справи, які мав зробити. Його діти потребують допомоги і батьківської уваги, бідна дружина сидить вдома і плаче. А церква і недільна школа — як мало він зробив там! Потрібно також допомогти родині Сковіла, відвідати інших потерпілих і їхні родини, створити необхідні умови для роботи в майстернях. Роздумуючи так, він подумки бачив Лице і чув голос Вічності: «Тобі залишається прожити тільки сім днів».

Він і не помітив, як настав полудень. Як швидко летить час! Містер Гарді квапливо переглянув листи, на деякі продиктував відповіді своєму секретареві, неймовірно здивованому поведінкою начальника. Серед листів було і запрошення на обід з участю найбільш шанованих жителів міста. Містер Гарді згадав, як охоче відвідував раніше такі обіди, а дружина в той час сумно сиділа на самоті біля каміна. Як він міг?

Гарді з гнівом жбурнув запрошення в кошик. Як багато ще потрібно зробити, і як мало залишається часу! З цими думками він вийшов на вулицю, швидко направилися в ресторан, квапливо поїв і вийшов. Коли він ішов тротуаром, двоє молодих людей ішли йому назустріч. Вони кирили і голосно розмовляли. Одного з них Гарді впізнав — це був молодий чоловік, якого він бачив у сні і який образив Джорджа, а потім вдарив його. Містер Гарді хотів заговорити з юнаком, але передумав. «Краще я поговорю з Джорджем, — вирішив він.

Він поспішив до контори, дав необхідні розпорядження і вирішив подзвонити завідувачеві недільної школи, що працював бухгалтером в одному торговому домі. Але завідувача на місці не було — він вийшов за місто і, як з'ясувалося, раніше суботи не повернеться.

Уже сутеніло, коли містер Гарді повертався додому. Він відчув полегшення при думці, що вечір проведе з родиною. Дружина і доньки вийшли йому назустріч. Віллі теж підійшов до батька. Поки подавали вечерю, містер Гарді розповів про пережите за день. Усі були вражені звісткою про смерть Сковіла, місіс Гарді негайно почала обмірковувати, чим допомогти родині, що залишилася без годувальника. Аліса також взяла участь у розмові, і батько здивувався, як тверезо міркує донька.

Усі сіли до столу.

— А де Джордж? — запитав містер Гарді, тому що сьогодні ввечері йому хотілося бачити за столом усіх дітей.

— Джордж сказав, що його запросили на вечерю до Брамлейв, — відізвалася Клара.

Містер Гарді вислухав це мовчки.

— Як син міг піти, знаючи, що мені так мало часу залишається жити? — думав він. Але одразу засудив себе.

— Що я зробив за останні десять років, щоб вберегти сина від поганого впливу і наблизити його до себе?

Після обіду містер Гарді сів поруч з дружиною і тихо запитав:

— Мері, хочеш, я почитаю тобі?

— Ні, краще поговоримо, — відповіла місіс Гарді. — Удень, коли тебе не було, я молилася. Мені здається, що ми можемо почати нове життя і все тепер буде по-іншому. Але цей сон справив на тебе таке враження...

— Мері, я більш ніж переконаний, що це був не просто сон.

Обоє замовкли. Потім містер Гарді почав планувати наступний день, щоб провести його якнайкраще. Він поговорив із Кларою, причому так доброзичливо, що донька не витримала, розридалася і розповіла йому про свою любов до Джеймса. Містер Гарді пообіцяв зустрітись з Джеймсом і поговорити з ним. Розгублена Клара була здивована поведінкою батька. Але вона раділа, що батько любить її і погоджується на шлюб з коханим.

Вечір пролетів швидко, і всі вже збиралися спати, як раптом почувся дзвінок у двері. Містер Гарді відчинив. Це був Джордж. Його підтримували два товариші, одного з яких містер Гарді бачив у сні. Джордж був хворий.

(Далі буде).



Ми, християни, віруємо в Бога, Котрий говорить Це означає, що Бог, створивши всесвіт (до речі, творячи його, Він говорив — див. Буття 1), не кинув його, як іграшку, що вже набридла, і не спостерігає байдуже за всім, що в ньому відбувається, а перебуває в контакт з цим світом, втручається в його справи. І втручання його дуже виражене: це не палиця, а слово. А до слова людина, як істота, що володіє свободою, може ставитися по-різному. Може його просто не почути, може проігнорувати як щось неважливе, зіславшись на зайнятість. Може не зрозуміти. Може відкинути, не погодившись з ним. Про це йдеться у знаменитій притчі Ісуса (див. Мт. 13).

й треба «дослідити Писання», «вникати у вчення», тобто докладати зусилля, працювати — і тоді буде плід.

Але чому ми взагалі читаємо ту чи іншу книгу? Або тому, що цікаво (так ми читаємо детективи, жіночі романи, газети тощо), або тому, що треба (підручники, закони, інструкції і таке інше). Спочатку так відбувається і з читанням Біблії. Цікаво ж дізнатися, що за книгу люди читають вже стільки віків! Або по-іншому: треба ж прочитати книгу, без якої немислима людська культура! Але поступово, у процесі читання, усі ці

Важливо дочекатися відповіді

У житті першого царя Ізраїлю Саула трапився випадок, який визначив його подальшу долю. Описаний він в 13-му розділі Першої книги царів. Проти Ізраїлю виступило численне військо филистимлян. Воїнів було близько 70 тисяч, окрім того, жителі филистимської землі масово приєднувалися до армії. У Саула було три тисячі воїнів, і з усіх племен Ізраїлю люди поспішали йому на допомогу.

Таким чином, з обох сторін була зібрана величезна кількість народу. Пророк Самуїл, який в ті часи говорив від імені живого Бога, звелів Саулу чекати сім днів на його прихід і без нього не починати ні жертвоприношень Богові, ні бойових дій.

Саул чекав протягом умовленого часу. Настав сьомий день, а Самуїл не приходив. Народ, бачачи бездіяльність і нерішучість царя, почав розбігатися, люди почали ховатися в печери, в ущелини і рови, деякі втекли аж за Йордан. Із величезної кількості людей з Саулом залишилося не більше шести сотень. І здригнулося серце Саула. Не чекаючи вечора, він приніс цілопалення та мирні жертви і приготувався до битви. І в цей час прийшов Самуїл. І сказав Саулу: «Ти зробив нерозумне! Не послушав ти наказів Господа, Бога свого, що наказав був тобі, бо тепер Господь міцно поставив би аж навіки твоє царство над Ізраїлем. А тепер царство твоє не буде стояти, — Господь пошукав Собі мужа за серцем Своїм» (1 Сам. 13:13-14).

Бог спас Свій народ: невеликою кількістю людей Саул переміг филистимлян, але доля царя докорінно змінилася. Кілька годин, протягом яких Саул не дочекався пророка Божого, виявились для нього фатальними.

Важко повірити, що наше вміння чекати відповіді від Господа настільки вартісне в його очах. У Саула не було гріха, не було ідопоклонства, просто трохи не дочекався — і втратив усе, втратив Божу прихильність до себе.

Бог знайшов мужа за серцем Своїм — Давида. Давид також пройшов випробування, але повівся правильно. Лиш тільки він зацарював, филистимляни збиралися його знищити. Давид молився Богові і запитував, що робити. І Господь сказав: «Оточи їх з-позаду і прийди до них від бальзамового ліска. І станеться, коли ти почуєш шелест кроку на верховіттях бальзамового ліска, тоді поспішиш, бо тоді вийшов Господь перед тобою, щоб побити филистимський табір» (2 Сам. 5:23-24).

Так і сталося. Я думаю, завжди і всюди є люди квапливі, які могли підганяти Давида, але Давид чекав. Як важливо у важкі моменти життя вміти дочекатися відповіді від Господа. Але як це можливо?

Бог відповідає і в сновидіннях, і через проповідь Слова, і через спілкування зі святими. Але найавторитетніше джерело — Біблія. Через Біблію Бог дає відповідь на будь-яке запитання, вказує на вихід із будь-якої ситуації.

У чому полягала помилка Саула? Він злякався зовнішніх обставин. Коли ти приходиш до Бога, бунтує все пекло. Навколо тебе змінюється обстановка, ставлення людей. Ти відчуваєш тиск з усіх боків, тобі так і хочеться негайно вжити якихось рішучих дій. Зупинися! Не поспішай! Увійди до своєї кімнати, поговори з Богом, і «Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно». Ти обов'язково отримаєш відповідь від Бога і будеш знати, як чинити. Але це буде не твоя самодіяльність, а відповідь з неба — правильна і своєчасна! Бог з тобою, Він на твоєму боці.

Апостол Павло одного разу написав до Тимофія: «При першій моїй обороні жоден не був при мені, але всі покинули мене... Хай Господь їм того не полічить! Але Господь став при мені та й мене підкріпив, щоб проповідь виконалась через мене та щоб усі погани почули її» (2 Тим. 4:16-17). У Саула залишилось шість сотень воїнів, Павла покинули всі. Саул не витримав, Павло стояв твердо. Саула залишив Господь, при Павлові став Господь і підкріпив його.

Дорогий читачу! Дії і вчинки людей не повинні впливати на твою вірність Господу і твої стосунки з Ним! Незважаючи ні на що, чекай відповіді від Бога і отримаєш благодать і своєчасну допомогу.

Третя помилка Саула — він не довіряв Богові. Він і подумати не міг, що, залишившись сам, зможе принести перемогу Ізраїлю. Давид цим не страждав, він переміг Голіафа.

Ти, друже, зможеш принести багато плоду і користі і для себе, і для Церкви, якщо вирішиш цілком довіритися Богові, якщо Ісус Христос стане центром твого життя.

Саул виконав першу частину вказівки Самуїла — він чекав рівно сім днів. Але Самуїл сказав «Ти не виконав, що наказав був тобі Господь», тобто не дочекався умовленого часу. На це в Саула не вистачило ні віри, ні сили. Прикро — допустити невеличку неточність невеличкий непослух — і втратити все. Начебто й повірив, начебто й послушав — але не повністю, і фінал дуже печальний.

Якщо ти, дорогий читачу, прийняв Господа і вирішив йти за Ним, роби це не частково, не наполовину, не на 90 відсотків — підкорися Богові і його Слову повністю! І незабаром побачиш плоди свого послуху.

Сергій ПОВСТАНІЙ.
Пастор церкви «Віфанія».

Світ тримається словом Божим

Упродовж всієї історії людства завжди знаходяться люди, які відзиваються на Боже Слово. Приймаючи його, відзнаючи його доброту, бачачи його дієвість в явищах природи, в історичних подіях, у своєму власному житті, вони шукають можливості розкрити його значення іншим людям, передати його зміст своїм дітям, наступним поколінням.

Спочатку ця інформація передавалася усно, потім, після появи писемності, почала записуватися. Звичайно, це відбувалося в усіх народах, однак з деяких причин (Біблія говорить про них в Книзі Буття), в одному із народів, єврейському, виникла особлива традиція спілкування з Богом, заснована на слуханні того, що Бог говорить, і передачі йогоповідомлень іншим людям і навіть народам.

Так складалася книга, яку ми тепер називаємо Біблією, тобто зібранням книг. Зрозуміло, що Бог не писав її Сам; навіть не диктував, але, натхнені Божим Словом, люди розповідали в ній про те, що вони сприйняли від Бога, у чому бачили його дієвість. Тим самим у цій книзі акумулювався багатовіковий досвід стосунків між Богом і людиною, і саме цей досвід, а не запис конкретних слів і подій, ставав головним змістом Біблії.

У Біблії багато авторів, усі вони — люди дуже різні, з різними характеристиками і задатками, які жили в різні часи і в різних обставинах, але спільним для них всіх було одне: натхнення, піднесення від того, що Бог їм відкривав у Своему Слові, зверненому до людей. Ніхто з людей не здатний вмістити в собі, усвідомити і правильно описати всю повноту Божого Об'явлення, кожен з авторів пропонує нам свій ракурс, не претендуючи на абсолютну повноту, але, зібрані разом, усі ці описи дозволяють нам, читачам Біблії, наблизитися до розуміння того, що Бог хоче сказати всім людям, а отже, і нам у тому числі.

Можливо, ви чули про голографію. Інформація про об'ємний предмет особливим чином записується на пластинку, і якщо потім цю пластинку просканувати лазерним променем, виникає тривимірне зображення предмета. Але що

трапляється, якщо пластинку розбити і просканувати лише її осколок? Можна припустити, що з'явиться зображення тільки частини предмета. Насправді це не так. З'явиться зображення всього



предмета, але воно буде нечітке. Чим більше осколків скласти разом, тим точнішим ставатиме зображення.

Подібним чином несе в собі інформацію Біблія. Ось чому нам треба її читати. Звичайно, Бог говорить не тільки через Біблію, Він не замовк 2000 років тому. Але Біблія несе в собі у стислому вигляді величезну інформацію про Бога, про світ, про людину, і без неї наше «зображення» буде недостатньо чітким.

Біблію не можна поділити на «важливі» і «неважливі» частини, кожна з них допомагає сфокусувати погляд, повніше увійти в процес пізнання Божого Слова. «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності», — пише апостол Павло своєму учневі (2 Тим. 3:16). Тут важливо підкреслити слово «усе». Так, є в Біблії місця, які читаються легко, а є такі, через які треба «продиратися», але ми не можемо наперед визначити, де, в якому місці буде те, що Бог хоче нам сказати Своїм Словом саме зараз. Тому

мудрістю і моральною висотою того, що їм відкривається.

І нарешті, найважливіше. Дивним чином усі ниточки біблійної розповіді, усі історії і пророцтва, записані за багато років до нашої ери, сходяться до одного Персонажа — сина галілейського теслі, Сина Людського, Сина Божого, Ісуса з Назарета, Христа. Він Сам, його життя, його слова і вчинки виявили повноту Божої присутності в цьому світі, відкрили кожній людині можливість дізнатися про Божий задум щодо неї, проклали шлях спасіння і праведності, що веде до життя вічного.

Він — Слово Боже в тілі (Ів. 1:14), Він — Пастир, що збирає все стадо (Ів. 10). Він — лоза, від якої живляться всі галузки (Ів. 15), у Ньому — «повня Того, що все всім наповнює!» (Еф. 1:23). Він — наш мир (Еф. 2:14), Вседержитель (Об. 1:8). І Святе Писання, Біблія, — це книга, що безперервно вказує на Христа.

Андрій ЧЕРНЯК.

Радянський Союз, 1972 р.

Російський пастор Сергій Голев 22 роки провів в тюрмі, був звільнений на деякий час, а потім, у віці 82 роки, знову засуджений. Його дружина поїхала до нього на побачення, але їй заборонили відвідати його через те, що виявили в нього в камері Новий Заповіт. Їй дозволили тільки поглянути на нього з віддалі через колючий дріт у дворі. Коли він вийшов у двір, вона побачила, що він плаче. Вона закричала йому: «Я ніколи не бачила, щоб ти плакав. Підбадьорся! Скоро все закінчиться». По той бік колючого дроту він відповів: «Я втомився». Але вигляд і голос дружини повернули йому силу.

Пізніше кілька християн обмірковували у своїй камері, як вони хотіли б померти. Один сказав: «Я хотів би померти під час служіння в церкві». Інший промовив: «Я хотів би бути зі своєю сім'єю, привести дітей до віри, а потім померти». А пастор Голев, який колись на одну мить допустив слабкість, сказав: «Я хотів би померти в тюрмі. Тут я провів свої найкращі роки. Прямо звідси до Господа — ось моя молитва».

Албанія, 1973 р.

Єпископа Дуразо посадили в круглу залізну бочку. На внутрішніх

Мученики ХХ століття

її стінках були шипи, які врізалися в його тіло. Потім бочку котили вулицями, поки він не помер від болю і втрати крові.

Франко Гжіні, настоятель монастиря Мирдізія, був ув'язнений в маленькій камері на 68 днів. Кілька разів йому загнали дерев'яні голки під нігті. Перед смертю він отримав удар електричного струму. Потім його застрелили. Коли він ішов до місця страти, то захоплював інших ув'язнених стояти твердо у своїй вірі.

Петру Коскаві, священику, комуністи наказали: «Прокляти Бога і врятуй себе». Він відповів: «Я віддав своє життя Христові. Я не можу говорити проти Нього». Незабаром його стратили.

Одного літнього священика на ім'я Слако побили до смерті на вулиці, тому що він голосно молився Богові.

Куба, 1973 р.

Ув'язненого християнина примушували підписати документ, який звинувачував інших християн і давав підстави заарештувати їх і кинути до тюрми. Він сказав: «Ланцюги не дозволяють мені підписати

це!». Комуністичний офіцер здивувався: «Але ж ти не в ланцюгах!». Християнин відповів: «Я зв'язаний ланцюгами свідків, які упродовж багатьох століть віддавали своє життя за Христа. Я ланка в цьому ланцюгу. І я не розірву її».

Радянський Союз, 1974 р.

Трохим Бондар, російський баптист, був ув'язнений в 1971 році через те, що проводив у своєму домі молитовні зібрання. Йому було 72 роки. У віці, коли пора насолодитися відпочинком, він «насолоджувався» важкою фізичною працею, тому що любив Господа.

У таборі Бондар продовжував свідчити про Христа, тому йому зробили ін'єкцію, щоб послабити його фізичний стан. Коли його звільнили в 1974 році, він більше не міг спілкуватися зрозумілою мовою. Незабаром був повністю паралізований і через кілька тижнів помер.

Свого часу Фома Аквінський назвав мучеництво найбільшим свідченням досконалої любові до Христа і сказав: «Слова, які вголошують мученики перед представниками влади, — не просто людські слова, не просто вияв людських переконань, це слова, вимовлені Духом Святим через тих, хто вірує в Ісуса».



Земля і діла, що на ній, погорять...

Протягом найближчих п'яти років землю можуть спіткати декілька глобальних катаклізмів, що здатні наблизити кінець світу.

Біблія чітко говорить, що час другого приходу Ісуса Христа невідомий нікому. «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (1 Петр. 3:10). Не може знати ніхто і того, коли настане кінець світу. Та все ж вчені виявляють факти, які свідчать про значну ймовірність глобальної катастрофи вже в недалекому майбутньому.

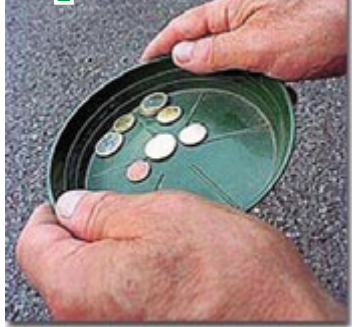
За передбаченнями деяких дослідників, 21 червня 2008 року наша планета може зіткнутися з 800-метровим астероїдом HZ51, відкритим у 2006 році. Як передає УТРО.ру, це зіткнення може призвести до подій, що багато років тому спричинили вимирання динозаврів. Крім цього, наприкінці

2011 року очікується пік патологічної сонячної активності, причому такий, що вона буде помітно позначатися на самопочутті людей, а також на роботі електричних і навігаційних приладів на землі. «А потім світило може взагалі вибухнути», — запевняє голландський астрофізик Пірс ван дер Меер.

Ця катастрофа, за його словами, може статися 2013 року. Температура сонячного ядра за останні 11 років зросла майже вдвоє, повідомляє вчений. Сьогодні світило посилено розігріває нашу планету — і саме воно, а не парниковий ефект, винне в глобальному потеплінні.

Усе це свідчить про те, що збувається Слово Господнє: «... Тому тодішній світ, водою потоплений, згинув, а теперішні небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей» (2 Петр. 3:7). І сьогодні все це близьке до реальності, як ніколи раніше.

Зрозумійте правильно



«Багато людей через копійки втрачають мільйони, які пропонує їм Бог», — сказав один проповідник. Хтось може подумати: «Але ж це божевілья. Я ніколи так не вчинив би». Я не знаю вас, але знаю, що тисячі людей відмовляються від Бога і прагнуть жити без Нього. Вони відмовляються від безцінної жертви викуплення — не ймовірної суми, яка вже заплачена за їх душі. Спосіб їх життя яскраво засвідчує про зроблений вибір: «Я не хочу прийняти Христа у своє життя, мені немає діла до вічного щасливого життя».

Деякі люди неправильно зрозуміли пропозицію Бога. Вони вважають, що їм треба спочатку змінитися, стати святими і значно кращими, щоб прийти до Бога і впасти в невіру. Але це не так. Віра не вимагає знань, умінь, теологічних понять, благочестивих діл. Віра — це довіра Богові. Це довіра тому, що Ісус Христос на Голгофському хресті викупив увесь наш тягар гріхів і Своєю воскресінням переміг смерть, зло і всі сили темряви. Тепер Бог пропонує цю перемогу кожному за даром, не за заслуги, а як дар милості.

36,8% українських батьків хочуть, щоб їх діти вчилися в школах, які створили релігійні організації

Про це під час прес-конференції в Укрінформі повідомив народний депутат України Михайло Косів. За його словами, такі дані оприлюднив Центр досліджень імені Олександра Разумкова. Народний депутат України Володимир Марущенко також переконаний, що українська держава повинна надати релігійним організаціям право створювати альтернативні загальноосвітні навчальні заклади.

«В цілому в Україні 36,8% наших співгромадян хотіли би щоб їх діти вчилися в школах, організованих Церквою чи, скажімо, Церквою і релігійними організаціями. Ця цифра чимала», — сказав Михайло Косів.

Особливістю таких загальноосвітніх шкіл, на думку М. Косіва, буде те, що в них викладатимуть релігію. «Звичайно, школи можуть бути і чисто конфесійної належності, але якщо мова йде про релігійне виховання дітей, то воно повинно бути позаконфесійним», — підкреслив він.

Вчителями тут можуть бути як священики, так і люди, що володіють глибокими знаннями релігії. На переконання народного депутата, кількість сімей,

які хочуть вчити своїх дітей в альтернативних школах, значно збільшиться тоді, коли ці школи почнуть працювати в Україні.

«У суспільстві в цілому, у тому числі і в органах управління освіти, інколи спостерігається нерозуміння специфіки проблеми. Як наслідок, альтернативна освіта, значним сегментом якої є навчальні заклади, засновані релігійними організаціями, ще не стала складовою вітчизняних моделей реформування освітньо-виховної системи. Для мене як для батька дуже важливо, де будуть вчитися мої діти і який вартісний арсенал вони одержать. Тому, з моєї точки зору, дуже важливо, щоб ми мали можливість вибирати, в яких навчальних закладах повинні вчитися наші діти», — зазначив Володимир Марущенко.

За його словами, релігійні організації повинні одержати право виступати засновниками навчальних закладів усіх рівнів. Тут обов'язково буде викладатися все, що вивчають учні державних шкіл. Церковно-релігійна організація самостійно вирішуватиме, якими повинні бути «стосунки між учнями і вчителями, тобто якою буде атмосфера в цій школі».

ЯРМАРКИ МАРНОТИ



«Чи є який-небудь смисл в цьому житті?» — про це сьогодні запитують мільйони людей. У багатьох сім'ях немає миру і спокою. Наука, техніка, майно, розбещене життя і чуттєві задоволення не задовольняють духовних запитів людей.

Роздумуючи про життя людини і про все, що твориться у світі, цар Ізраїлю Соломон відмітив: «Наймарніша марнота, — марнота усе! Яка користь людині в усім її труді, який вона робить під сонцем?» (Екл. 1:2-3).

Багато хто розтрачує своє життя, зосередившись лише на прагненні матеріальних цінностей. Мільйони намарно шукають задоволення в теоріях походження людини і створення світу. Багато відмовляються від віри в Бога і Його Святе Писання. Але чого вони цим досягають? Що може дати їм невірство? Людина живе найбільше до ста років. Потім життя закінчується. Яка користь їй від майна, слави і знань, якщо вона втрачає найголовніше — спасіння своєї душі?

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Київський біблійний інститут

ЗАПРОШУЄ НА ЧОТИРИРІЧНУ ОЧНО-ЗАОЧНУ ФОРМУ НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМОЮ БАКАЛАВРА ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВРА ХРИСТІЯНСЬКОЇ ОСВІТИ

Для вступу абітурієнтам потрібно подати:

1. Анкету.
2. Рекомендацію від пастора місцевої церкви.
3. Медичну довідку (форма 86-у).
4. Три фотокартки розміром 3х4.
5. Копію атестату про середню освіту.
6. Копію диплома про вищу освіту (якщо така є) та додаток до нього.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами працюватиме 17-28 березня та 5-9 травня 2008 року з 10 до 16 год. Студентів зараховуватимуть за результатами співбесіди з 1 червня 2008 року.

За довідками звертайтеся за телефонами: (044) 450-60-00; 8-097-921-42-01 (Малишук Оксана Василівна, координатор очно-заочної форми навчання).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онисевича, 3

Завітайте на наш сайт: www.kbi.org.ua

E-mail: kbilar@gmail.com

Держдепартамент США дав оцінку свободі релігії в Україні



повідно. Спеціально для цього створена ще 2002 року урядова комісія досі розглядає 316 випадків реституції майна.

У звіті перераховані проблеми тих чи інших Церков з виділенням земельних ділянок для побудови храмів.

У звіті дана оцінка статусу місіонерського працівника в Україні. Наголошується, що Закон обмежує дію заснованих іноземцями релігійних організацій і вузько окреслює дозволені дії для духовенства, проповідників, викладачів. Разом з тим, не було зафіксовано жодного випадку обмеження з боку влади діяльності релігійних груп, які були засновані іноземцями. Для отримання української візи місіонерам потрібно мати запрошення від релігійних організацій, які мають державну реєстрацію.

Згідно з українським законодавством, релігія не може бути частиною навчального плану загальноосвітніх шкіл. Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій продовжує наполягати на змінах до закону, щоб дозволити приватним релігійним школам, окрім загальноосвітнього навчального плану, навчати учнів тих релігійних цінностей, які сповідує релігійна організація — засновник школи.

У звіті наголошується, що уряд підтримує міжконфесійне порозуміння та часто консультується з цього питання з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, члени яких представляють ті Церкви та релігійні організації, вірними яких себе вважають понад 90% релігійного населення України.

PICU.

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 7.40 — «Віра. Надія. Любов»

о 16.40 — передача «Вірую»

християнської місії «Добрий самарянин»

о 20.35 — «Людина і вічність»

ЩОНЕДІЛІ

о 22.15 — «Осанна»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» —

передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.



ВІРУЮ

№ 3 (110)
березень 2008 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: gsoleg@com.if.ua

Газета віддрукована

у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 30000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.